

نوع مقاله: پژوهشی

فصلنامه چشم انداز شهرهای آینده

www.jvfc.ir

دوره سوم، شماره چهارم، پیاپی (۱۲)، زمستان ۱۴۰۱

صص ۸۷-۶۵

تحلیل شاخص‌های تاب‌آوری شهری در برابر سیلاب با رویکرد آینده‌پژوهی مطالعه موردی: کلان‌شهر تهران

احمد پورا احمد: استاد، جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران، تهران، ایران.^۱
کرامت اله زیاری: استاد، جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران، تهران، ایران.
علیرضا صادقی: دانشجوی دکتری، جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۱۱/۲۵

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۱۰/۲۲

چکیده

تاب‌آوری شهری به ظرفیت یک سیستم شهری برای بازیابی کامل از بلایای پیش‌بینی نشده اشاره دارد. هدف این پژوهش تحلیل شاخص‌های ترکیبی تاب‌آوری کلان‌شهر تهران در برابر سیلاب با رویکرد آینده‌پژوهی است. این پژوهش از لحاظ هدف کاربردی و از نظر روش به صورت توصیفی - تحلیلی با رویکرد آینده‌پژوهی است. داده‌ها و اطلاعات از منابع پیمایشی، کتابخانه‌ای و اسنادی جمع‌آوری گردید و با داده‌های مصاحبه‌های کارشناسان و متخصصان در حوزه برنامه‌ریزی شهری تلفیق شد. در این مقاله اعضای پانل از طریق نمونه‌گیری غیراحتمالی هدفمند انتخاب شدند که در آن ۸۸ نفر از افراد دارای تخصص کافی در موضوع تحقیق انتخاب شدند. یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که متغیرهای استقلال نهادها، حکمروایی، روابط نهادی، بستر نهادی و سطح تحصیلات بالاترین رتبه‌های تأثیرگذاری و متغیرهای مالکیت ساکنان، قیمت مسکن، کیفیت کوچه و معابر، مساحت قطعات، تعداد افراد تحت پوشش بیمه و تراکم ساختمانی بالاترین رتبه‌های تأثیرپذیری کلی را دارند. در خصوص ابعاد پنج‌گانه تحقیق نیز رتبه‌های تأثیرگذاری به ترتیب به ابعاد اجتماعی، نهادی، کالبدی، اقتصادی و زیست‌محیطی تعلق دارد. در حالت کلی از میان ۳۱ متغیر بررسی‌شده این پژوهش، ۱۳ متغیر سطح تحصیلات، نرخ باسوادی، جمعیت فعال، بستر نهادی، روابط نهادی، عملکرد نهادها، حکمروایی، استقلال نهادها، تراکم جمعیت، درصد شهرنشینی، نرخ اشتغال، مهاجرت و سطح درآمد به‌عنوان متغیرهای کلیدی مؤثر بر تاب‌آوری شهری در برابر سیلاب انتخاب شده‌اند. هرگونه برنامه‌ریزی برای تاب‌آوری کلان‌شهر تهران باید نقش کلیدی عوامل مذکور را مورد توجه قرار داد. این متغیرها در افزایش تاب‌آوری کلان‌شهر تهران دارای قدرت نفوذ بالا و وابستگی پایینی هستند و اولویت اول در تاب‌آور نمودن کلان‌شهر تهران به حساب می‌آیند.

واژگان کلیدی: تاب‌آوری شهری، مخاطره سیل، رویکرد آینده‌پژوهی، نرم‌افزار میک مک، کلان‌شهر تهران.

مقدمه

شهرها همیشه دستخوش تغییرات گوناگونی هستند که ممکن است ناگهانی یا تدریجی باشد (Carter et al, 2015: 2). یک شهر باید این توانایی را به طور مستمر برای اجرای شرایط متنوع خود را ارزیابی کند، اما همچنین باید هر گونه روند بالقوه ای را که ممکن است تأثیرگذار باشد، در نظر بگیرد (Bibri et al, 2020: 1). عوامل طبیعی، فنی، اقتصادی و انسانی همگی در زوال یا از بین رفتن تعادل تمدن ها نقش دارند (Motesharrei et al, 2014: 92). انسان ها برای حفظ جان، دارایی و خانواده های خود مدت ها تلاش کرده اند که محیط هایی امن بسازند و برای هر گونه اتفاق ناگوار آماده باشند (Jain et al, 2021: 2). فرآیند دستیابی به توسعه پایدار در جوامع بشری با تبدیل شدن جهان به یک مکان شهری شده چالش برانگیز شده است (Tan et al, 2018: 1). پیش بینی ها نشان می دهد که بیش از ۶۸ درصد از جمعیت جهان تا سال ۲۰۵۰ در شهرها ساکن خواهند شد که علاوه بر افزایش تعداد و تنوع بلایای طبیعی در جوامع بشری است (AGENDA, 2002: 17); UNISDR, 2015: 35). بر اساس برآوردهای اولیه موسسه Swiss Re، فجایع طبیعی در سراسر جهان منجر به ضرر اقتصادی ۷۵ میلیارد دلاری (۷۳ میلیارد یورو) در نیمه اول سال ۲۰۲۲ شده است (www.laprensalatina.com).

مفهوم تاب آوری علی رغم جنبه های پیچیده فلسفی، عدم وضوح و درک مشترک از آن و از همه مهم تر سردرگمی در پیامدهای آن برای برنامه ریزی شهری و مدیریت بحران، امروزه تا حد زیادی در دستیابی به توسعه پایدار مورد اذعان قرار گرفته است (Jabareen, 2013: 223; Zeng et al, 2022: 2). از آنجایی که تاب آوری شهری در مواجهه با بلایا می تواند به اقداماتی مانند بهبود ظرفیت تاب آوری و تطبیق جوامع شهری با معیشت شهروندان منجر شود، تمرکز مستقیم بر مقاوم سازی جوامع شهری به جای پرداختن به آسیب پذیری های آنها بسیار مهم است (Mayunga, 2007: 3; Zhao et al, 2008: 319; Kapucu et al, 2021: 11).

مسیر تهران به سمت تاب آوری با قرار گرفتن روی چندین رودخانه چالش برانگیزتر شده است، که اکنون پتانسیل وقوع سیلاب های بزرگی را دارد. در این میان، تاکید مدیران و برنامه ریزان شهری بر زمان بندی و اقدامات پیشگیرانه به طور فزاینده ای مشهود شده است. یکی از نگرانی های مهم مدیریت شهرداری این است که پروژه های ناپایدار و خطرناک در کلان شهر تهران به طور فزاینده ای در حال افزایش است. بلایای طبیعی به دلایل مختلفی از جمله شرایط خاص سکونتگاهی، تراکم بالای جمعیت، بدتر شدن شبکه های دسترسی و فجایع طبیعی، تهدیدی جدی و اساسی برای وقوع فاجعه انسانی در جوامع و مناطق شهری ایجاد می کنند. بر این اساس، پژوهش حاضر با هدف بررسی عوامل اصلی مؤثر بر تاب آوری شهر تهران انجام شده است. با پرداختن به این سوال پژوهش که ممکن است در بسیاری از جنبه های تصمیم گیری شهری و منطقه ای مورد استفاده قرار گیرد، می توان نقش عناصر مهم در تاب آوری را منعکس کرد. بنابراین، این تحقیق ما را به این سؤال سوق می دهد که پیشران های کلیدی در تاب آوری کلانشهر تهران چه نقشی دارند.

مبانی نظری

مفهوم تاب آوری

هم تحقیقات علمی و هم گفتمان سیاسی اکنون ارزش بالایی برای تاب آوری و «تفکر تاب آوری» قائل هستند. تاب آوری به عنوان یک استراتژی یا زیرمجموعه یک استراتژی تعریف می شود که می تواند با درجه بالایی از عدم اطمینان موجود در موقعیت های پیچیده شهری مقابله کند (Wardekker et al, 2020: 2). ظرفیت یک جامعه برای پیش بینی تهدیدها، سازگاری با شرایط متغیر، مقاومت در برابر اختلالات و بهبودی سریع از آنها به عنوان تاب آوری جامعه شناخته می شود (Serre & Heinzlef, 2018: 236). همانطور که توسط سازمان ملل تعریف شده است، یک شهر تاب آور دارای دولت های محلی فراگیر، توانمند و مسئول است که به شهرنشینی پایدار توجه دارند (Bexell & Jönsson, 2017: 15). علاوه بر این، دولت ها خود را موظف می دانند تا منابع ضروری را برای مدیریت و ظرفیت های سازمانی قبل، حین و پس از یک

بلای طبیعی غم‌انگیز فراهم کنند (Pede, 2020: 67). شهرها در سراسر جهان به لطف رویکرد «شهرهای مقاوم یا تاب‌آور» نسبت به مشکلات زیست‌محیطی، اجتماعی و اقتصادی که بخشی از مشکلات قرن بیست و یکم هستند، قوی‌تر شده‌اند (Rockefeller Foundation, 2019). اصطلاح «تاب‌آوری» بیشتر در مورد پایداری اکوسیستم‌ها و توانایی سیستم برای بازیابی از شوک‌ها یا اختلالات خاص در اکولوژی و مطالعات پیچیده سیستم‌های تطبیقی استفاده می‌شود (Matyas & Pelling, 2015: 3). برای «سیستم‌های اجتماعی-محیطی»، تاب‌آوری به عنوان توانایی یک سیستم شهری و همه شبکه‌های اجتماعی-اکولوژیکی و اجتماعی-فنی تشکیل‌دهنده آن، از نظر زمانی و مکانی برای حفظ یا تسریع در صورت بروز اختلال برای بازگشت به عملکردهای مورد نظر به منظور انطباق خود با آن، توصیف می‌شود (Meerow, S., & Newell, 2019: 310).

تاب‌آوری به ظرفیت بازیابی کامل از یک موقعیت یا رویداد پیش‌بینی نشده و همچنین درجه اختلالی که یک سیستم می‌تواند قبل از تغییر متغیرها و فرآیندهای حاکم بر رفتار خود تحمل کند، اشاره دارد: کیفیت زندگی مردم و دسترسی مناسب مردم به منابع را افزایش می‌دهد (Holling & Gunderson, 2002: 29; Francis & Bekera, 2014: 91). سطوح تاب‌آوری بالاتر به جامعه کمک می‌کند تا از موقعیت‌های خطرناک نجات دهد و جامعه را به سمت پایداری سوق دهد (Mayunga, Safdari Molan et al, 2021: 3; 2007: 3). با این حال، اگر شرایط محیطی و اجتماعی در نظر گرفته نشود، تلاش برای دستیابی به پایداری ناقص است (Aqbelaghi, 2018: 49; Blaauw & Maina, 2021: 2; Blaauw, 2022: 3). تاب‌آوری ظرفیت آینده سیستم‌ها و شهرهای در معرض خطر برای سازگاری یا مقاومت در برابر تغییرات برای رسیدن یا حفظ سطح مناسبی از عملکرد و ساختار است که در آن خطرات و عدم قطعیت‌ها در حال افزایش است (UN/ISDR, 2004; Prieto & Velandia, 2022: 3). تاب‌آوری مفهومی برای مقابله با اختلالات، شوک‌ها و تغییراتی است که در شرایطی که ریسک و عدم اطمینان در حال افزایش است، ارائه می‌شود (Wardekker et al, 2010: 989; Mitchell & Harris, 2012: 3). یکی از محدودیت‌های مهم شهرها این است که خطرات مؤثر بر پایداری که طیف وسیعی را در بر می‌گیرد، به راحتی شناسایی نمی‌شوند و اثرات آنها اغلب مبهم است و بر تاب‌آوری شهری تأثیر می‌گذارد (Liao, 2012: 2; Ainuddin & Routray, 2012: 26).

بنابراین باید همه جوانب مورد مطالعه قرار گیرد، به ویژه اینکه پایداری اجتماعی می‌تواند یکی از جنبه‌های مهم تاب‌آوری باشد (Blaauw et al, 2021: 4). در واقع شهرهای تاب‌آور برای پیش‌بینی، غلبه بر و بازیابی از اثرات مخاطرات طبیعی یا فنی طراحی شده‌اند و سیستم‌های فیزیکی و اجتماعی در چنین شهری قادر به ادامه حیات و عملکرد در شرایط فشار و بحران هستند. از آنجایی که الگوهای کاربری شهری مبنای این مولفه‌های کالبدی و اجتماعی است، سازگاری این الگوها با مخاطرات و توجه به مخاطرات طبیعی در طراحی آنها نقش مهمی در حفظ تاب‌آوری این اجزا و در نتیجه تاب‌آوری شهر دارد (Allan & Bryant, 2010: 3). آستانه‌های تغییر، توانایی سازمان‌دهی مجدد تاب‌آوری، بازیابی شوک و استرس برای یادگیری و سازگاری، واحد مواجهه (واحد تحلیل) تاب‌آوری، اکوسیستم‌های طبیعی یا سیستم‌های انسانی و محیطی از ویژگی‌های اصلی تاب‌آوری هستند (Tobin, 2008: 5).

آینده‌پژوهی و تاب‌آوری شهری

آینده‌پژوهی تاب‌آوری شهری مطالعه چندجانبه شهرهای امروز از وضعیت و موقعیت شهرها و شهرهای تاب‌آور امروزی است. این پژوهیدن سازوکاری برای آینده‌شناسی و نیز فراهم آوردن امکاناتی در آینده است که به سرنوشت شهرها در جهان فردا مربوط می‌شود. با این حال آینده‌پژوهی در زمینه تاب‌آوری شهری و تاب‌آور نمودن شهرها با سازوکار امروزی درباره فردا طراحی می‌شود. آینده‌پژوهی تاب‌آوری شهری به ماهیت امروزی شهرها و شهرهای آینده می‌پردازد که آن بخشی از پست‌مدرنیسم محسوب می‌شود. این مطالعه به دنبال این است که از واقعیت پوشیده آینده شهرها رخ‌نمایی کند

تا به برنامه‌ریزی آن بپردازد. این رویکرد به دنبال تدبیر انسانی در آینده تاب‌آوری شهری به‌مثابه برنامه‌ریزی است؛ یعنی همه هدف آینده‌پژوهی تاب‌آوری شهری این است که آینده امروزی برای شهرهای تاب‌آور فردا طراحی کند و متناسب با آن برنامه‌هایی را برای آن سامان دهد تا به آنچه از شهر فردا می‌خواهد دست یابد. این فرض از آینده تعیین نمی‌کند که شهرهای تاب‌آور آینده چگونه است یا مناسبات و مقتضیات آن کدام است؛ زیرا پذیرفته شده است که بر اساس روند شناسی چرخش کیهان آینده ممکن است به کلی متفاوت با چیزی باشد که در دانش امروزی آمده است (ابدالی و همکاران، ۱۴۰۱: ۷).

مدل‌های سنجش و تحلیل تاب‌آوری

یکی از مؤلفه‌های اساسی مطالعات و تحقیقات در حوزه تاب‌آوری، توسعه روش مناسب برای ارزیابی تاب‌آوری است. مدل‌های متعددی توسط محققان ارائه شده است که هر کدام بر مؤلفه‌های متفاوتی از تاب‌آوری در برابر فاجعه تمرکز دارند (Tobin, 1999: 14). آنها چند موضوع مرتبط با تاب‌آوری را بررسی می‌کنند، از جمله مدل خطی-زمانی^۱، مدل فضایی^۲، مدل توپین^۳، مدل معیشت پایدار^۴ و مدل مردم^۵. در اینجا با توجه به گستره وسیع مدل‌ها، مدل PEOPLES را توضیح می‌دهیم. سیمیلارو^۶ و همکارانش در مقاله‌ای به دنبال دستیابی به چارچوبی برای ارزیابی تاب‌آوری جامعه در مقیاس‌های زمانی و مکانی مختلف بودند که شامل ابعاد و مؤلفه‌های مختلف بود. سیمیلارو این چارچوب را "PEOPLES" نامید، که در آن هر حرف نشان دهنده یکی از اجزا است. این مؤلفه‌ها به ترتیب عبارتند از: (۱) P: جمعیت و دموگرافی؛ (۲) E: محیط زیست و اکوسیستم؛ (۳) O: خدمات دولتی سازمان یافته؛ (۴) P: زیرساخت‌های فیزیکی؛ (۵) L: سبک زندگی و شایستگی جامعه؛ (۶) E: توسعه اقتصادی؛ و (۷) S: سرمایه اجتماعی-فرهنگی. در این چارچوب، هر بعد با یک معیار عملکرد جداگانه مشخص می‌شود که با استفاده از یک رویکرد چند لایه با ابعاد دیگر ترکیب می‌شود؛ بنابراین، هنگامی که یک مدل ترکیبی از جامعه تعریف شد، چارچوب پیشنهادی می‌تواند برای اندازه‌گیری عملکرد آن در برابر هر نوع رویداد شدید در طول شرایط اضطراری و در مراحل طولانی مدت پس از آسیب استفاده شود (Cimellaro et al, 2016: 6).

از آنجا که توافق علمی در این زمینه بر روی ویژگی‌های چندگانه تاب‌آوری (اجتماعی-اقتصادی، نهادی و فیزیکی-محیطی) وجود دارد، ارائه و پیشنهاد مدل‌هایی ضروری است. مدل فضایی کاتر (۲۰۰۸ و ۲۰۱۰) بر سه مؤلفه تاب‌آوری (اجتماعی-اقتصادی، نهادی و فیزیکی-محیطی) تمرکز دارد. علاوه بر این، مدل فاجعه مبتنی بر جامعه^۷، مشارکت جوامع در فرآیند مدیریت بلایا و نقش حیاتی آنها را برجسته می‌کند. مدل ذکر شده در بالا با هدف کاهش آسیب‌پذیری جامعه از طریق تقویت همکاری و آمادگی مردم برای مقابله با خطرات بلایای طبیعی است (Yodmani, 2001: 23). بنابراین می‌توان از این دو مدل برای اندازه‌گیری و ارزیابی مقاومت در برابر بلایای طبیعی استفاده کرد. یک استراتژی مدیریت از پایین به بالا که بر همکاری مردم در رسیدگی به موقعیت‌های فاجعه طبیعی تأکید دارد، مدل فاجعه مبتنی بر جامعه است (Buckle et al, 2000: 10).

با توجه به اینکه این مقاله دارای رویکرد آینده‌پژوهی است، تصمیم گرفتیم از مدل دیگری به غیر از این مدل‌ها استفاده کنیم. البته از این مدل‌ها در قالب شاخص‌های مطالعاتی کمک گرفته بودیم.

1. Linear-Temporal
2. Spatial
3. Tobin
4. Sustainable Livelihood
5. PEOPLES
6. Cimellaro
7. community-based disaster model (CBDM)

پیشینه پژوهش

تحقیقات در مورد تاب‌آوری سیل شهری عمدتاً بر ایجاد چارچوب نظری متمرکز است. به عنوان مثال، ژانبرگن^۱ و همکاران (۲۰۱۹)، سه چارچوب مفهومی مختلف تاب‌آوری ارائه کردند. اسلوبودان^۲ و همکاران (۲۰۱۱)، ایده‌های تحقیقاتی جدیدی را در رابطه با تاب‌آوری در برابر سیل در مناطق شهری ارائه کردند. اندازه‌گیری تاب‌آوری شهری در برابر سیلاب روشی موثر در مدیریت سیلاب شهری است. تحقیقات کنونی تمایل به ارزیابی تاب‌آوری سیل شهری از ابعاد اقتصادی، اجتماعی و زیست‌محیطی دارند، مانند مینگ ژونگ^۳ و همکاران (۲۰۲۰) و لورین^۴ و همکاران (۲۰۲۰).

روآن^۵ و همکاران (۲۰۲۱)، در مقاله‌ای به ارزیابی پیشرفت زمانی و مکانی تاب‌آوری شهری در گوانگژو تحت سناریوهای طوفان باران پرداختند. آن‌ها در نهایت، یک استراتژی سیستماتیک بهبود تاب‌آوری شهری را از سه جنبه تاب‌آوری فشار، تاب‌آوری حالت و تاب‌آوری پاسخ ارائه نمودند. مطالعه آن‌ها برای ارائه کمک‌های تصمیم‌گیری دقیق جهت ساخت و ساز تاب‌آوری شهری و پشتیبانی موردی برای تحقیقات کمی در مورد تاب‌آوری شهری مفید است.

سان^۶ و همکاران (۲۰۲۲)، در مطالعه‌ای به اندازه‌گیری تاب‌آوری سیل شهری با استفاده از مدل کمی مبتنی بر همبستگی آسیب‌پذیری و تاب‌آوری پرداختند. آن‌ها به این نتیجه دست یافتند که تأثیر عوامل مختلف بر تاب‌آوری سیل، ویژگی‌های عناصر تاب‌آوری و ویژگی‌های پیش از بلایا، اواسط بلایا و پس از سانحه منعکس شده توسط آن‌ها و همچنین تنوع مکانی در تاب‌آوری سیل. علاوه بر این، قابلیت‌بازیابی نقش مهمی در مقاومت در برابر سیل دارد.

وو^۷ و همکاران (۲۰۲۲)، در مقاله‌ای به ارزیابی منفعت تاب‌آوری برای برنامه‌های چند مقیاسی کنترل سیل شهری پرداختند. آن‌ها در این مطالعه، تأثیر طراحی و پیکربندی برنامه‌های کنترل سیل شهری را بر تاب‌آوری سیستم تحت بارندگی‌های شدید را مورد بحث قرار دادند. این چارچوب می‌تواند برای ارزیابی بهبود تاب‌آوری به دست آمده از پیکربندی‌های مختلف برنامه کنترل سیل شهری و برای کمک به برنامه ریزان شهری در انتخاب پیکربندی بهینه استفاده شود، بنابراین در فرآیند تصمیم‌گیری برای برنامه ریزی شهری و کاهش بلایا کمک می‌کند.

بهرامی و همکاران (۱۳۹۸)، در پژوهشی رودخانه‌های شهری و تفکر تاب‌آوری در برابر آشوب سیل، برنامه‌ریزی تاب‌آور رودخانه کن را مورد بررسی قرار دادند؛ آن‌ها نشان دادند که برنامه‌ریزی رود کن نیاز به یک رویکرد چندرشته‌ای با تأکید بر مسائل منظر و اکولوژیک دارد. این برنامه‌ریزی جامع و چندرشته‌ای که مبتنی بر تفکرات تاب‌آوری در برابر سیل است، می‌تواند به عنوان الگویی برای رودهای شهری دیگر که در برابر آشوب سیل آسیب‌پذیر هستند، قرار گیرد.

زیاری و همکاران (۱۳۹۹)، به تبیین راهبردهای افزایش تاب‌آوری کالبدی در برابر سیلاب پرداختند. نتایج تحقیق آن‌ها نشان‌دهنده وجود رابطه منسجم بین ساختار کالبدی در بافت پیرامون رودخانه چشمه کيله شهر تنکابن و افزایش تاب‌آوری کالبدی شهر تنکابن در برابر سیلاب است.

اسدافروز و همکاران (۱۳۹۹)، در مقاله‌ای با عنوان تاب‌آوری محیطی در برابر مخاطرات سیلاب فروردین ۱۳۹۸ در شهر شیراز با رویکرد منظر، تئوری سیستم‌ها و مدل DPSIR به این نتیجه دست یافتند که در کل، با رویکرد کل‌نگر و سیستمی منظر، شهر شیراز در برابر سیل مهیب فروردین ۱۳۹۸ تاب‌آور بوده است. سیل، خسارات جانی و مالی زیادی در پی داشت، اما به تحولات فرهنگی و رفتارهای اجتماعی که در روز رخداد سیل در شیراز اتفاق افتاد، سبب همبستگی و حس تعلق بیشتر مردم به شیراز شد. علاوه بر آن فعالیت‌های اجتماعی در کنار دیگر سازمان‌ها و نهادها به بازگشت سریع‌تر سیستم

1. Zevenbergen
2. Slobodan
3. Ming Zhong
4. Laurien
5. Ruan
6. Sun
7. Wu

های اجتماعی و کالبدی آسیب دیده به حالت اول و شرایط پیش از وقوع سیل منجر شد. مشکلات اقتصادی مردم سیل زده علاوه بر حمایت سازمانی و نهادی و دولتی با مشارکت خیرین مرتفع شد. در واقع مزیت تاب آوری شیراز، همبستگی اجتماعی و فرهنگی مردم شیراز بود. به زبان دیگر، تاب آوری شیراز در برابر سیل فروردین ۱۳۹۸، به لحاظ فیزیکی از نوعی بازگشت به حالت اولیه و به لحاظ اجتماعی، از نوع حرکت به جلو است.

ابدالی و همکاران (۱۴۰۱)، در مقاله‌ای به تحلیل شاخص های تاب آوری شهر خرم‌آباد در برابر مخاطره سیل با رویکرد آینده پژوهی پرداختند. آن‌ها نشان دادند که متغیرهای جمعیت مستقل، زیرساخت های در معرض خطر، پتانسیل دسترسی یا تخلیه، ثبات و پایداری جمعیت و رونق ساخت و ساز، بالاترین رتبه‌های تأثیرگذاری و متغیرهای نسبت تغییر پوشش زمین شهری، زیرساخت‌ها، دسترسی به حمل و نقل، ظرفیت ارتباطی و برابری امکانات آموزشی، بالاترین رتبه‌های تأثیرپذیری کلی را دارند.

روش تحقیق

محدوده مورد مطالعه

در شهر تهران ۸/۴۳ میلیون نفر و کلان‌شهر تهران ۱۳/۶ میلیون نفر جمعیت دارد (UNSD, 2017). تهران به‌عنوان دهمین کلان‌شهر در معرض خطر زلزله و طغیان رودخانه‌ها رتبه‌بندی شده است (Swiss, 2014). درحالی‌که فراوانی رویدادهای سیل به‌تدریج در طول زمان در تهران افزایش یافته است (جدول ۱)، مطالعات اندکی تحلیل مربوط به سیل را از تاب‌آوری شهری در برابر بلایا عملیاتی کرده‌اند.

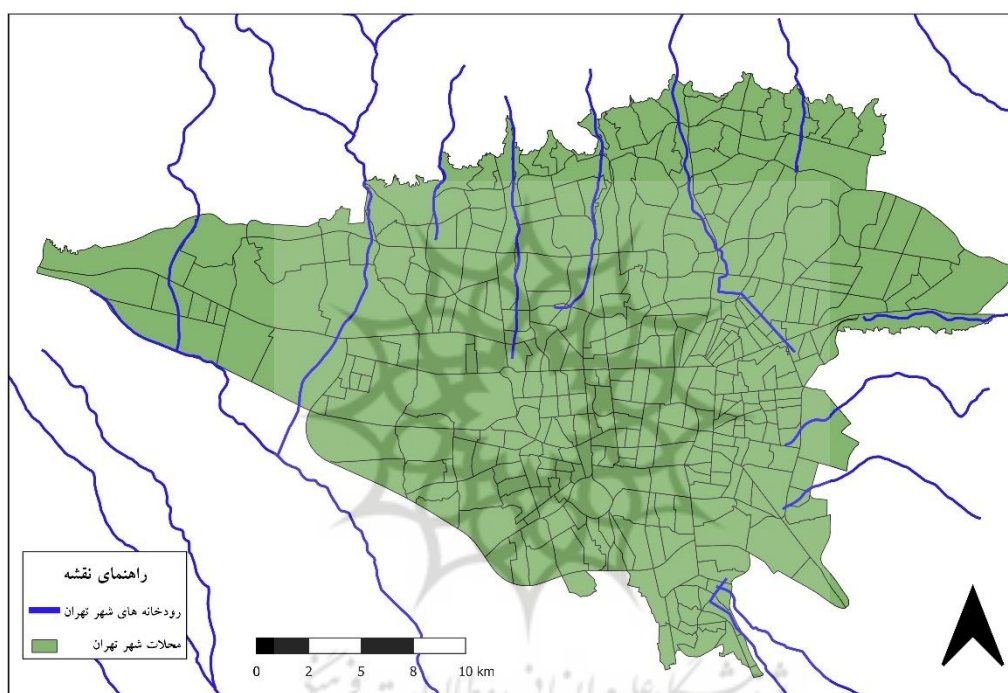
مشخصات ژئومورفولوژیکی شهر تهران از سه بخش اصلی تشکیل شده است: کوه‌ها در شمال، منطقه پیمونت در مرکز و دشت در جنوب. این بخش‌های زمین‌شناسی تعداد رودخانه‌ها و آبراهه‌هایی را که از شمال سرچشمه می‌گیرند و از میان شهر می‌گذرند، شکل می‌دهند که کانال‌های بالقوه سیل هستند (شکل ۱) (Saemian, 2013). بنابراین، سیلاب‌های ناگهانی چه از سرریز رودخانه‌ها و چه از آب‌های سطحی ناشی از بارندگی‌های شدید در تهران به‌طور مکرر به وجود می‌آیند، زیرا آب باران نمی‌تواند به‌درستی تخلیه شود و سیستم زهکشی را تحت تأثیر قرار می‌دهد. جدول (۱) حوادث سیل ناگهانی گزارش شده در تهران را نشان می‌دهد. به‌عنوان مثال، در سال‌های ۱۳۹۰ و ۱۳۹۳ بارندگی شدید منجر به جاری شدن سیل آب‌های سطحی شد که به ترتیب منجر به خسارت جانی هشت و یازده نفر شدند (IFRC, 2016). در سال ۱۳۴۳، طغیان رودخانه باعث خسارت جانی ۲۱۵۰ شد و در سال ۱۳۶۵ باران سیل‌آسا باعث سیل ناگهانی شد که جان ۱۰۱۰ را گرفت و حدود ۱۰۲۷ زخمی بر جای گذاشت.

صرف‌نظر از ویژگی‌های رویداد خطر، شرایط پیشین یا ویژگی‌های ذاتی اجتماعی-اقتصادی شهر نشان می‌دهد که تهران از نیروهای سیل مصون نیست. کلان‌شهر تهران دارای ۲۲ منطقه شهری و تمرکز بالایی از صنایع، سازمان‌های دولتی، خدمات و تأسیسات است که مدیریت آن را در زمان وقوع یک بلای طبیعی بسیار پیچیده می‌کند (UNDP, 2006). علاوه بر این، تهران از سال ۱۳۵۴ تا به امروز نرخ رشد سریعی را تجربه کرده است که بیشترین نرخ خالص مهاجرت مثبت را در ایران عمدتاً به دلیل فرصت‌های اجتماعی-اقتصادی دارد (Seifoddini & Mansourian, 2014; UNFPA, 2014). رونق ساخت‌وساز عظیم به دنبال موج مهاجرت، به‌ویژه بین سال‌های ۱۳۷۰ تا ۱۳۸۲، و پوشش‌های مختلف زمین‌های ساخته نشده به مناطق ساخته‌شده تبدیل شده است (مرکز آمار ایران، ۱۳۹۰). گسترش مناطق ساخته‌شده باعث افزایش کنترل نشده در سطح غیرقابل نفوذ می‌شود که می‌تواند احتمال وقوع سیل را افزایش دهد، به‌ویژه زمانی که بارش شدید وجود دارد (Rodríguez, 2015: 373). از آنجایی‌که سطح تاب‌آوری در جوامع شهری به‌طور ذاتی با تعامل ویژگی‌های رویداد خطر و شرایط پیشین مرتبط است، شناسایی پیشران‌های کلیدی تاب‌آوری سیل می‌تواند به درک بهتر عملکرد بالقوه شهر در زمان یک رویداد نامطلوب منجر شود.

جدول ۱. خلاصه حوادث سیل تهران

سال	مرگ	مجروح - مفقود شده	خانه های ویران شده و آسیب دیده	زیان اقتصادی (۱۰۰۰ دلار)
۱۳۳۲	۲۱۵۰	-	-	-
۱۳۳۳-۱۳۶۴	۱۱۸	۴۰	-	۱۰,۷۰۰
۱۳۶۵	۱۰۱۰	۱۰۲۷	۸۶۲	۷,۶۵۵,۰۰۰
۱۱۳۶۶	۱۴۶	۱۰۶	۱۰۰	۱۵۰,۰۰۰
۱۳۶۷-۱۳۸۸	۳۹	۶۵	۳۴۸	۳۸,۰۰۰
۱۳۹۰	۸	۷	-	۲۱,۰۰۰
۱۳۹۳	۱۱	۲۲	-	-

مأخذ: فدراسیون بین المللی صلیب سرخ و جمعیت هلال احمر، ۲۰۱۶؛ تحلیل مقدماتی نمایه تهران از پایگاه داده سیل، ۲۰۱۶.

شکل ۱. محلات شهر تهران و موقعیت رودخانه های اصلی.

داده و روش کار

این پژوهش از لحاظ هدف کاربردی و از نظر روش به صورت توصیفی - تحلیلی با رویکرد آینده‌پژوهی است. فرآیند تحقیق به دو بخش تقسیم شد. در بخش اول، از تکنیک‌های پویای محیطی (مرور مقالات و منابع منتشر شده، مصاحبه با کارشناسان و پایش کنفرانس) و مرور ادبیات برای ایجاد پایگاه داده‌ای از عوامل مؤثر بر تاب‌آوری شهری (جمع‌آوری داده‌ها و اطلاعات) استفاده شد. برای این منظور اطلاعات از منابع پیمایشی، کتابخانه‌ای و اسنادی جمع‌آوری گردید و با داده‌های مصاحبه‌های کارشناسان و متخصصان در حوزه برنامه ریزی شهری تلفیق شد. از ۸۸ کارشناس و متخصص (جدول ۳) خواستیم تا در بخش دوم مهم‌ترین متغیرهای حیاتی مؤثر بر تاب‌آوری شهر تهران در برابر سیلاب را شناسایی کنند. در یک مطالعه دلفی، اگر شرکت کنندگان همگن باشند، ۱۰ تا ۲۰ نفر برای اجرای تکنیک دلفی کافی خواهند بود (Skulmoski, 2007: 9). در این مقاله اعضای پانل از طریق نمونه‌گیری غیراحتمالی هدفمند انتخاب شدند که در آن ۸۸ نفر از افراد دارای تخصص کافی در موضوع تحقیق انتخاب شدند.

پس از تعیین اعضای پانل، سه دور روش دلفی اجرا شد. همچنین پرسشنامه ها به دو روش حضوری و الکترونیکی توزیع شد. در دور اول فهرستی از عوامل مؤثر بر تاب‌آوری شهر تهران در برابر سیلاب که از مطالعات نظری استخراج شده بود، در اختیار اعضای پانل قرار گرفت تا اهمیت هر یک مشخص شود. علاوه بر این، از آنها خواسته شد تا علاوه بر متغیرهای موجود، متغیرهای مورد نظر خود را به این لیست پیشنهاد و اضافه کنند. بررسی پاسخ به سوالات باز نشان داد که متغیرهای پیشنهادی پاسخگویان با عوامل موجود شناسایی شده از متون نظری یکسان است. بنابراین این متغیرها با متغیرهای موجود ادغام و ترکیب شدند. در نهایت، موضوع دو مرحله از ۳۱ متغیر دلفی، به شرح جدول ۲، پس از مصاحبه با خبرگان مشخص شد.

جدول ۲. نیروهای کلیدی مرتبط با تاب‌آوری سیلاب در کلانشهر تهران.

شاخص	بعد	شاخص	بعد
نرخ اشتغال	اقتصادی	حاشیه‌نشینی	اجتماعی
جمعیت فعال		مهاجرت	
سطح درآمد		نرخ باسوادی	
مالکیت ساکنان		نسبت سنی - جنسی	
میزان پس‌انداز		سطح تحصیلات	
قیمت مسکن		تعداد افراد تحت پوشش بیمه	
دسترسی به فضای باز و پارک		تراکم جمعیت	
کیفیت آب آشامیدنی	درصد شهرنشینی		
کیفیت هوا	کیفیت کوچه و معابر		
ساماندهی دفع آب‌های سطحی	دسترسی به مراکز درمانی		
بستر نهادی	دانه‌بندی بافت		
روابط نهادی	میزان دسترسی به نهادهای امدادسانی و مراکز پلیس		
عملکرد نهادها	تراکم ساختمانی		
حکروایی	مساحت قطعات	کالبدی	
استقلال نهادها	قدمت بنا		
	کیفیت زیرساخت‌های حیاتی		

در مراحل بعدی با استفاده از نرم افزار MicMac اهمیت متغیرها مشخص شد. در روش MicMac فهرستی از متغیرهای کلیدی برای انجام تحقیقات اولیه ارائه می‌شود که می‌توان از نظرات کارشناسان و یا سایر منابع استخراج کرد. سپس با توجه به تعداد متغیرهای کلیدی، $n \times n$ خانه ماتریس متغیرهای تأثیرگذار امتیازدهی می‌شود. این ماتریس ماتریس اثرات مستقیم نامیده می‌شود و هر جزء m_{ij} نشان دهنده تأثیر متغیر i بر متغیر j است و مقدار آن بسته به اثر می‌تواند ۰، ۱، ۲، ۳ یا ۴ (p) باشد. در این روش ۱ نشان دهنده اثرات ضعیف، ۲ نشان دهنده اثرات متوسط و ۳ نشان دهنده اثرات شدید یا قوی است. عدد ۴ بیانگر آن است که از نظر کارشناسان و متخصصان شرکت کننده در پژوهش، تأثیر دو متغیر بر یکدیگر امکان پذیر است، به این معنا که ممکن است تأثیر یا تأثیرگذاری وجود داشته باشد یا نباشد. با تغییر اجزای کد ۴ یا P در مرحله تحلیل نرم افزار می‌توان اثرات احتمالی را نیز شناسایی کرد. سپس در مرحله سوم با استفاده از یکی از دو روش مستقیم یا غیرمستقیم می‌توان میزان تأثیر را تعیین کرد.

در روش مستقیم، تأثیر مستقیم متغیر K بر سایر متغیرها، مجموع تمام مقادیر ردیف K ماتریس M است و تأثیر متغیر K بر سایر متغیرها، مجموع مقادیر ستون K است. به این ترتیب رتبه بندی σ^M و σ^I برای هر متغیر به دست می‌آید و اهمیت هر متغیر از مرتب سازی این مقادیر محاسبه می‌شود. فرمول های زیر جبر ریاضی این فرآیند را نشان می‌دهد.

$$I_k = \sum_j^n = 1^{mij} (K + 1, 2 \dots n)$$

$$D_k = \sum_j^n = 1^{mik} (K + 1, 2 \dots n)$$

پس از این مرحله با کمک نرم افزار MicMac می توان اثرات غیر مستقیم را شناسایی کرد. اساس این کار در محاسبه اثرات غیرمستقیم این است که ماتریس را در خودش چند برابر کنیم یا به عبارتی ماتریس اثرات مستقیم را به توان n برسانیم. پس از هر مرتبه ضرب ماتریس، مجموع سطر و ستون اثرات محاسبه شده و متغیرها رتبه بندی می شوند. این فرآیند به طور مکرر ادامه می یابد تا زمانی که رتبه همه متغیرها در مرحله K-1 با رتبه آنها در زمانی که ماتریس به توان K+1 می رسد تفاوتی نداشته باشد. به این ترتیب مجموع اثرات غیر مستقیم درجه یک به دست می آید. اثرات مرتبه اول به این معناست که در این روش فقط اثرات غیرمستقیم یک متغیر از طریق یک متغیر واسطه محاسبه می شود. در عمل، تأثیرات درجات بالاتر آنقدر ضعیف است که می توان آنها را نادیده گرفت. در روش MicMac، توان مقدار n معمولاً برابر با ۷ یا ۸ است، به این معنی که با ضرب ماتریس اثرات مستقیم در خود ۷ یا ۸ برابر، رتبه متغیرها بدون تغییر باقی می ماند، نتایج به ثبات می رسند و فرآیند ریاضی تکراری تکمیل می شود. با کمک نرم افزار MicMac می توان عملیات ریاضی فوق را انجام داد. این نرم افزار همچنین دارای الگوریتمی برای تعیین موقعیت هر متغیر بر روی نقشه های اثرات مستقیم و غیر مستقیم می باشد. مهم ترین نقشه های اثرات مستقیم و غیرمستقیم که به تفسیر سریع تر و دقیق تر نتایج کمک می کنند، مجموع اثرات حاصل از جمع سطر و ستون را بر روی دو محور تأثیر و وابستگی قرار می دهند. علاوه بر این، با بالا بردن فضای دو بعدی نقشه، می توان در مورد نقش هر یک از افکت ها قضاوت کرد که در ادامه این مقاله به آن اشاره شده است. به این ترتیب نرم افزار MicMac نقشه های بصری اولیه ای را ارائه می دهد که با استفاده از نرم افزار تجسم خارجی قابل بهینه سازی است.

بررسی جدول (۳) مشخصات کارشناسان و متخصصان شرکت کننده در تحقیق را نشان می دهد که اغلب پاسخ دهندگان (۵۶/۸۱ درصد) بین ۳۰-۲۰ سال سن دارند. اکثر پاسخ دهندگان را مردان (۵۴/۵۵ درصد) تشکیل می دهد. نزدیک به ۸۱ درصد پاسخ دهندگان دارای مدرک فوق لیسانس و بالاتر هستند. ۶۱ درصد داری سابقه ۱ الی ۵ سال و نزدیک ۳۹ درصد دارای سابقه اجرایی بیش از ۵ سال دارند.

جدول ۳. مشخصات کارشناسان و متخصصان شرکت کننده در تحقیق

سن	فراوانی	درصد	جنسیت	فراوانی	درصد	تحصیلات	فراوانی	درصد	سابقه اجرایی	فراوانی	درصد
۲۰-۳۰	۵۰	۵۶/۸۱	زن	۴۰	۴۵/۴۵	لیسانس	۱۷	۱۹/۳۲	۵-۱	۵۴	۶۱/۳۶
۳۱-۴۰	۲۰	۲۲/۷۳	مرد	۴۸	۵۴/۵۵	فوق لیسانس	۳۳	۳۷/۵۰	۱۰-۶	۱۴	۱۵/۹۱
۴۱+	۱۸	۲۰/۴۵				دکتری	۳۸	۴۳/۱۸	+۱۰	۲۰	۲۲/۷۳

مأخذ: یافته های تحقیق، ۱۴۰۱

یافته های پژوهش

تحلیل تأثیرات متقابل ابعاد و متغیرهای تاب‌آوری شهر تهران

در این بخش متغیرهای تحقیق با بهره گیری از روش تحلیل تأثیرات متقابل در نرم افزار میک مک بررسی و تحلیل شده اند. بدین منظور از ماتریسی به ابعاد ۳۱*۳۱ شامل پنج بعد اجتماعی، اقتصادی، کالبدی، زیست محیطی و نهادی با ۳۱ متغیر استفاده شد تا وضعیت هریک از آنها در سیستم تاب‌آوری شهر تهران مشخص گردد.

ماتریس تأثیرات مستقیم^۱

در ابتدا ماتریس تأثیرات مستقیم بر اساس میانگین‌های حاصل از پرسشنامه‌ها تشکیل شد تا بتوان نتایج حاصل از تأثیرات متقابل، نمودارهای گرافیکی مرتبط با آن به دست آورد. تجزیه و تحلیل اولیه داده‌های پرسشنامه و تأثیرات متقاطع نشان‌دهنده آن است که با توجه به ابعاد ماتریس ۳۱*۳۱، در مجموع ۹۶۱ گزینه برای ماتریس وجود دارد که از این بین، ۷۷۵ رابطه قابل ارزیابی و تجزیه و تحلیل است. درجه پر شدگی ماتریس ۸۰/۶۵ درصد است، این میزان از پر شدگی نشان‌دهنده آن است که ۸۰/۶۵ درصد از عوامل انتخاب‌شده در ماتریس بر یکدیگر تأثیر داشته‌اند. علاوه بر این ماتریس بر اساس شاخص‌های آماری با دو بار چرخش داده‌ای از مطلوبیت ۱۰۰ درصد برخوردار بوده است، میزان مطلوبیت ۱۰۰ درصد گویای روابی مناسب پرسشنامه و پاسخ‌های آن است (جدول ۴).

جدول ۴. تحلیل اولیه داده‌های ماتریس و آماره‌ها

ابعاد ماتریس	تعداد تکرار	بدون تأثیر	تأثیر ضعیف	تأثیر متوسط	تأثیر قوی	جمع	درصد درجه پرشدگی
۳۱*۳۱	۲	۱۸۶	۲۶۸	۱۸۹	۳۱۸	۷۷۵	۸۰/۶۵

مأخذ: یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۱

بر اساس نتایج تحلیلی ماتریس متقاطع مستقیم (جدول ۵)، تأثیرگذاری بعد اجتماعی (متغیرهای بعد اجتماعی) بیشتر از تأثیرپذیری آن‌هاست (۲۷ درصد در مقابل ۲۳ درصد)، تأثیرگذاری بعد نهادی (متغیرهای بعد نهادی) بیشتر از تأثیرپذیری آن‌هاست (۲۶/۹۴ درصد در مقابل ۱۸/۴۴ درصد). همچنین تأثیرگذاری بعد کالبدی (متغیرهای بعد کالبدی) بیشتر از تأثیرپذیری آن‌هاست (۱۹ درصد در مقابل ۵ درصد). ولی در خصوص ابعاد اقتصادی و زیست‌محیطی وضع متفاوت است. در واقع تأثیرپذیری ابعاد اقتصادی و زیست‌محیطی (متغیرهای ابعاد اقتصادی و زیست‌محیطی) بیشتر از تأثیرگذاری آن‌هاست (۲۰ درصد در مقابل ۱۷ درصد در بعد اقتصادی و ۱۱ درصد در مقابل ۹/۸۸ درصد در بعد زیست‌محیطی).

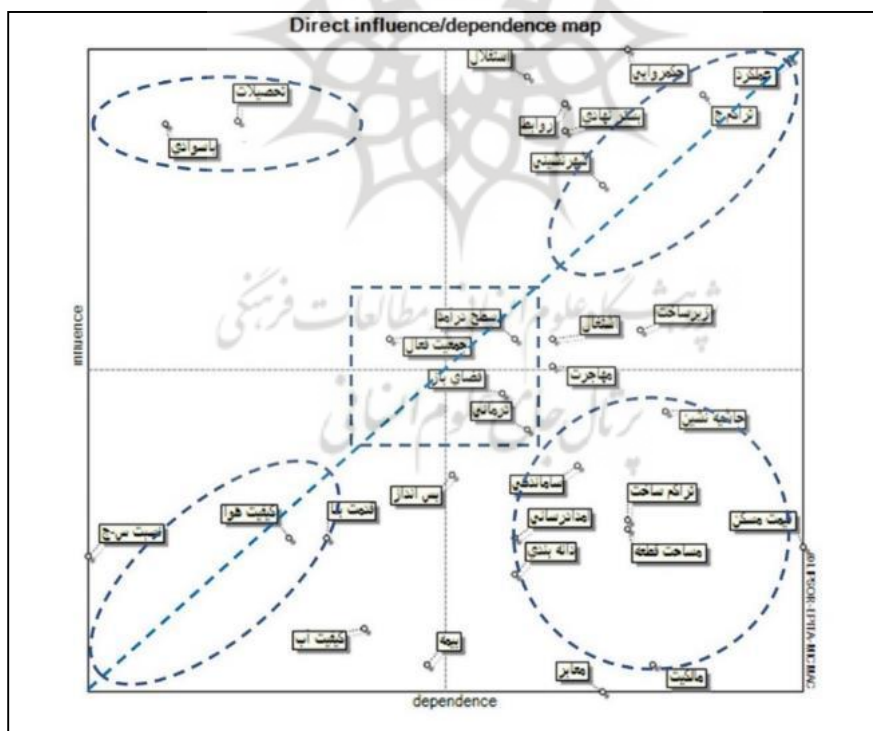
جدول ۵. تأثیر مستقیم ابعاد و متغیرها بر همدیگر

بعد	متغیر	تأثیرگذاری		تأثیرپذیری	
		رتبه	امتیاز	رتبه	امتیاز
اجتماعی	حاشیه نشینی	۱۴	۵۰	۴	۶۳
	مهاجرت	۱۱	۵۵	۱۱	۵۴
	نرخ باسوادی	۱۳	۵۱	۲۱	۳۲
	نسبت سنی-جنسی	۲۲	۳۴	۲۲	۱۷
	سطح تحصیلات	۸	۶۰	۱۹	۳۶
	تعداد افراد تحت پوشش بیمه	۲۵	۲۲	۱۶	۴۴
	تراکم جمعیت	۴	۸۵	۳	۶۶
	درصد شهرنشینی	۷	۷۵	۸	۵۸
اقتصادی	نرخ اشتغال	۱۰	۵۸	۱۱	۵۴
	جمعیت فعال	۱۰	۵۸	۱۷	۴۱
	سطح درآمد	۱۰	۵۸	۱۳	۵۱
	مالکیت ساکنان	۲۵	۲۲	۵	۶۲
	میزان پس انداز	۱۷	۴۳	۱۵	۴۶
	قیمت مسکن	۲۱	۳۵	۱	۷۴
	کیفیت کوچه و معابر	۲۶	۱۹	۸	۵۸
کالبدی	۳۰۵	۳۰۵	۸۵	۸۵	

1. Matrix of Direct Influences (MDI)

دسترسی به مراکز درمانی دانه‌بندی بافت میزان دسترسی به نهادهای امداد رسانی و مراکز پلیس تراکم ساختمانی مساحت قطعات قدمت بنا کیفیت زیرساخت‌های حیاتی	۱۵	۴۸	۱۹/۱۰ درصد رتبه سوم	۱۲	۵۲
	۲۳	۳۲		۱۳	۵۱
	۲۰	۳۶		۱۳	۵۱
	۱۸	۳۸		۷	۶۰
	۱۹	۳۷		۷	۶۰
	۲۰	۳۶		۱۹	۳۶
	۹	۵۹		۶	۶۱
	زیست‌محیطی دسترسی به فضای باز و پارک کیفیت آب آشامیدنی کیفیت هوا ساماندهی دفع آب‌های سطحی	۱۲		۵۲	۱۵۸ امتیاز ۹/۸۸ درصد رتبه پنجم
۲۴		۲۶	۱۸	۳۹	
۲۰		۳۶	۲۰	۳۳	
۱۶		۴۴	۹	۵۶	
نهادی بستر نهادی روابط نهادی عملکرد نهادها حکروایی استقلال نهادها	۶	۸۱	۴۳۱ امتیاز ۲۶/۹۴ درصد رتبه دوم	۱۰	۵۵
	۵	۸۴		۱۰	۵۵
	۲	۸۹		۲	۷۳
	۱	۹۰		۷	۶۰
	۳	۸۷		۱۲	۵۲
مجموع		۱۶۰۰	۱۰۰ درصد	-	۱۶۰۰

مأخذ: یافته‌های پژوهش، ۱۴۰۱

شکل ۲. موقعیت توزیع پراکندگی متغیرها در محور مختصات ماتریس تأثیرات مستقیم

در بین متغیرهای منتخب موردسنجش، به ترتیب متغیرهای حکروایی، عملکرد نهادها، استقلال نهادها، تراکم جمعیت، روابط نهادی و بستر نهادی بیشترین تأثیرگذاری را دارند و در مقابل متغیرهای قیمت مسکن، عملکرد نهادها، تراکم

جمعیت، حاشیه نشینی، مالکیت ساکنان و کیفیت زیرساخت های حیاتی بیشترین تأثیرپذیری را دارند. همچنین بیشترین امتیاز کسب شده در خصوص تأثیرگذاری و تأثیرپذیری، به ترتیب به متغیرها مهاجرت، نرخ باسوادی، نسبت سنی-جنسی، سطح تحصیلات، تراکم جمعیت، درصد شهرنشینی، نرخ اشتغال، جمعیت فعال، سطح درآمد، دسترسی به فضای باز و پارک، کیفیت هوا، بستر نهادی، روابط نهادی، عملکرد نهادها، حکمروایی و استقلال نهادها مربوط است، که در این میان تأثیرگذاری متغیرهای استقلال نهادها، حکمروایی، روابط نهادی، بستر نهادی و سطح تحصیلات بیشتر از تأثیرپذیری آنها بوده و این حاکی از این است که متغیرهای یادشده تأثیر بسیاری بر سیستم تاب آوری شهری بر جای می گذارند و در مقابل متغیرهای حاشیه نشینی، تعداد افراد تحت پوشش بیمه، مالکیت ساکنان، میزان پس انداز، قیمت مسکن، کیفیت کوچه و معابر، دسترسی به مراکز درمانی، دانه بندی بافت، میزان دسترسی به نهادهای امدادسانی و مراکز پلیس، تراکم ساختمانی، مساحت قطعات، کیفیت زیرساخت های حیاتی و ساماندهی دفع آب های سطحی تأثیرپذیرتر بوده اند، یعنی سهم کمتری در تأثیرگذاری بر سیستم تاب آوری شهری دارند.

در روش تأثیرگذاری مستقیم، تأثیر ابعاد و متغیرهای ماتریس قابل سنجش هستند. متغیری که بر تعداد محدودی از متغیرها تأثیر مستقیم دارد، تأثیرگذاری کمتری نیز در کل سیستم تاب آوری دارد و اینکه تمام متغیرها و محیط دربرگیرنده آنها را می توان در یک نمودار گرافیکی و یا محور مختصاتی (تأثیرگذار - تأثیرپذیر) به نمایش گذاشت (زالی و منصور بی رجندی، ۱۳۹۴: ۱۲؛ پاشازاده و یزدانی، ۱۳۹۹: ۱۱۹؛ ابدالی و همکاران، ۱۴۰۱: ۱۴). شکل (۲) موقعیت و جایگاه توزیع پراکندگی هر یک از متغیرهای منتخب مورد سنجش در تحلیل تأثیرات مستقیم را بر روی محور مختصات نشان می دهد.

ماتریس تأثیرات غیرمستقیم^۱

در ماتریس تأثیرات غیرمستقیم، هر یک از متغیرها به وسیله نرم افزار میک مک به توان ۲، ۳، ۴ و... شده و بر این اساس، تأثیرات غیرمستقیم متغیرها سنجش می شود. ماتریس تأثیرات متقابل غیرمستقیم حاکی از اختلاف قابل توجه در تأثیرگذاری و تأثیرپذیری ابعاد پنج گانه است. به گونه ای که ۲۷ درصد از تأثیرپذیری غیرمستقیم سیستم تاب آوری شهر تهران ناشی از بعد کالبدی، ۲۱ درصد ناشی از بعد اقتصادی و ۱۱ درصد ناشی از بعد زیست محیطی است. در حالی که تأثیرگذاری آنها در بعد کالبدی ۱۹ درصد، بعد اقتصادی ۱۷ درصد و در بعد زیست محیطی ۱۰ درصد می باشد. اما این قضیه در ابعاد اجتماعی و نهادی معکوس بوده است؛ به گونه ای که تأثیرگذاری ابعاد اجتماعی و نهادی بیشتر از تأثیرپذیری شان بوده است (در بعد اجتماعی ۲۸ درصد در مقابل ۲۳ درصد و در بعد نهادی ۲۶ درصد در مقابل ۱۸ درصد). ضمناً به ترتیب متغیرهای حکمروایی، عملکرد نهادها، استقلال نهادها و تراکم جمعیت و ... به عنوان تأثیرگذارترین متغیرها و متغیرهای قیمت مسکن، حاشیه نشینی، مالکیت ساکنان و مساحت قطعات و ... هم به عنوان تأثیرپذیرترین متغیرها به صورت غیرمستقیم می باشند (جدول ۶). در شکل (۳) موقعیت توزیع پراکندگی متغیرها در تحلیل تأثیرات غیرمستقیم نشان داده شده است.

جدول ۶. تأثیر غیرمستقیم ابعاد و متغیرها بر همدیگر

متغیر	تأثیرگذاری		تأثیرپذیری		بعد
	رتبه	امتیاز	رتبه	نتیجه بعد	
اجتماعی	۱۷	۱۳۸۱۵۷	۴	۱۷۸۲۷۸	حاشیه نشینی
	۱۱	۱۶۳۸۹۷	۱۷	۱۴۴۲۰۶	مهاجرت
	۱۳	۱۶۱۳۵۰	۲۹	۹۱۴۸۴	نرخ باسوادی
	۲۲	۱۰۱۵۵۵	۳۰	۵۳۰۶۷	نسبت سنی-جنسی
	۸	۱۸۱۸۲۳	۲۷	۱۰۰۱۵۲	سطح تحصیلات
				۲۸ درصد	رتبه نخست
				۲۳ درصد	رتبه دوم

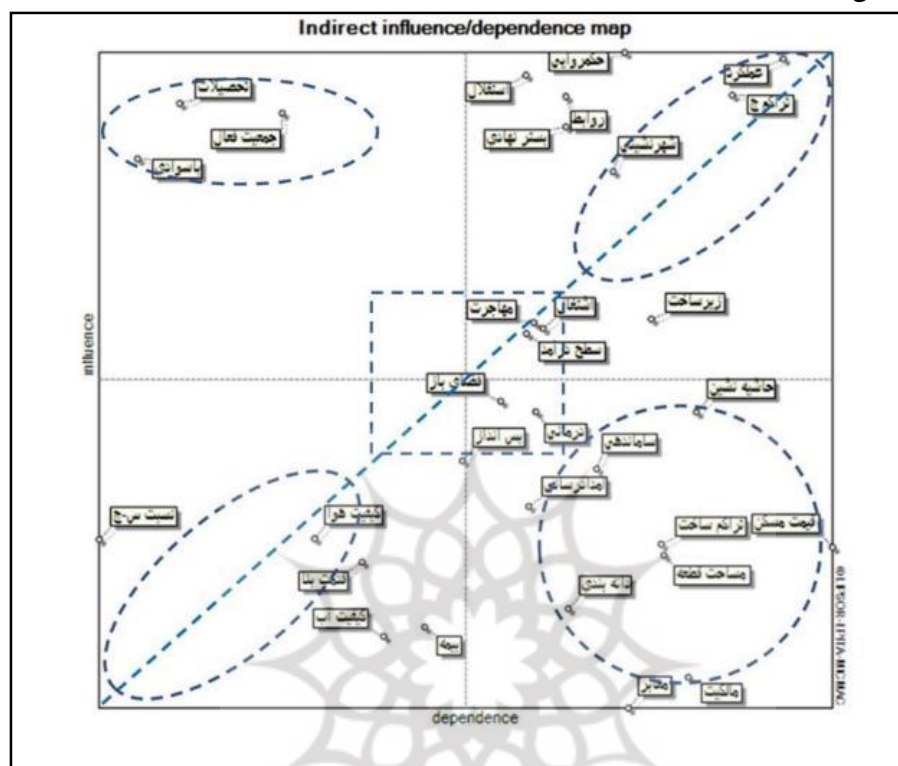
¹. Matrix of Indirect Influences (MII)

	۲۳	۱۲۱۳۰۷		۲۸	۷۶۳۵۷	تعداد افراد تحت پوشش بیمه
	۳	۱۸۵۷۷۴		۴	۲۲۹۲۴۲	تراکم جمعیت
	۱۱	۱۶۰۸۰۷		۷	۲۰۷۲۴۴	درصد شهرنشینی
۹۲۱۴۰۷ امتیاز ۲۱ درصد رتبه سوم	۱۵	۱۴۶۰۹۸	۷۸۴۰۸۹ امتیاز ۱۷ درصد رتبه چهارم	۱۲	۱۶۲۱۸۶	نرخ اشتغال
	۲۴	۱۲۰۰۵۴		۹	۱۷۵۸۱۱	جمعیت فعال
	۱۹	۱۴۲۶۳۲		۱۴	۱۶۰۷۱۰	سطح درآمد
	۵	۱۷۶۵۸۲		۳۰	۶۱۹۱۹	مالکیت ساکنان
	۲۲	۱۲۹۲۱۰		۱۸	۱۲۴۱۵۳	میزان پس انداز
	۱	۲۰۶۸۳۱		۲۴	۹۹۳۱۰	قیمت مسکن
۱۲۲۲۳۹۰ امتیاز ۲۷ درصد رتبه نخست	۹	۱۶۳۹۹۹	۸۴۱۰۵۷ امتیاز ۱۹ درصد رتبه سوم	۳۱	۵۳۰۱۵	کیفیت کوچه و معابر
	۱۶	۱۴۴۵۹۱		۱۶	۱۳۸۲۴۲	دسترسی به مراکز درمانی
	۱۳	۱۵۱۳۹۸		۲۷	۸۱۶۳۹	دانه‌بندی بافت
	۱۸	۱۴۳۰۸۸		۲۰	۱۱۱۰۵۵	میزان دسترسی به نهادهای امدادسانی و مراکز پلیس
	۷	۱۷۰۸۸۵		۲۳	۱۰۰۱۸۶	تراکم ساختمانی
	۶	۱۷۱۴۴۸		۲۵	۹۶۹۹۶	مساحت قطعات
	۲۶	۱۰۸۱۷۱		۲۶	۹۵۰۴۵	قدمت بنا
	۸	۱۶۸۱۱۰		۱۰	۱۶۴۸۷۹	کیفیت زیرساخت‌های حیاتی
۵۰۵۵۸۲ امتیاز ۱۱ درصد رتبه پنجم	۲۱	۱۳۷۲۷۷	۴۳۸۴۹۴ امتیاز ۱۰ درصد رتبه پنجم	۱۵	۱۴۱۲۴۹	دسترسی به فضای باز و پارک
	۲۵	۱۱۲۷۳۷		۲۹	۷۳۶۴۱	کیفیت آب آشامیدنی
	۲۸	۹۸۲۱۸		۲۱	۱۰۱۷۷۰	کیفیت هوا
	۱۲	۱۵۷۳۵۰		۱۹	۱۲۱۸۳۴	ساماندهی دفع آب‌های سطحی
۸۰۴۰۶۶ امتیاز ۱۸ درصد رتبه چهارم	۱۴	۱۵۰۹۰۷	۱۱۶۵۲۵۵ امتیاز ۲۶ درصد رتبه دوم	۶	۲۲۰۱۵۹	بستر نهادی
	۱۴	۱۵۰۹۰۷		۵	۲۲۸۸۴۷	روابط نهادی
	۲	۱۹۶۴۷۵		۲	۲۳۹۷۲۶	عملکرد نهادها
	۱۰	۱۶۳۲۴۱		۱	۲۴۱۵۳۳	حکمرانی
	۲۰	۱۴۲۵۳۶		۳	۲۳۴۹۹۰	استقلال نهادها
۱۰۰ درصد	-	۴۴۸۸۵۲۰	۱۰۰ درصد	-	۴۴۸۸۵۲۰	مجموع

مأخذ: یافته‌های تحقیق، ۱۴۰۱

بر اساس شکل (۳)، متغیرهای سطح تحصيلات، جمعیت فعال و نرخ باسوادی تأثیرگذارترین متغیرهای تاب‌آوری شهر تهران در روش غیرمستقیم هستند. همان‌گونه که ذکر شد، این متغیرها بیشترین تأثیرگذاری و کمترین تأثیرپذیری را دارند. متغیرهای تراکم جمعیت، درصد شهرنشینی و عملکرد نهادها در محدوده متغیرهای دووجهی قرار گرفته‌اند. همچنین، متغیر کیفیت زیرساخت‌های حیاتی جزو متغیرهای محدوده هدف و متغیرهای بستر نهادی، روابط نهادی، حکمرانی و استقلال نهادها جزو متغیرهای ریسک می‌باشند. متغیرهای حاشیه‌نشینی، قیمت مسکن، تراکم ساختمانی، مساحت قطعات، ساماندهی دفع آب‌های سطحی، مالکیت ساکنان، دانه‌بندی بافت، کیفیت کوچه و معابر و میزان دسترسی به نهادهای امدادسانی و مراکز پلیس دارای تأثیرگذاری پایین و تأثیرپذیری بسیار بالای بر روی سیستم تاب‌آوری شهری می‌باشند. متغیرهای کیفیت هوا، قدمت بنا، کیفیت آب آشامیدنی، تعداد افراد تحت پوشش بیمه و نسبت سنی-جنسی در محدوده متغیرهای مستقل سیستم قرار گرفته‌اند؛ که در این بین، متغیرهای قدمت بنا، کیفیت آب آشامیدنی و تعداد افراد تحت پوشش بیمه جزو

متغیرهای محدوده مستقل نتیجه و متغیر نسبت سنی و جنسی جزو متغیرهای مستقل از سیستم است و نهایتاً اینکه متغیرهای نرخ اشتغال، مهاجرت، سطح درآمد، میزان پس انداز، دسترسی به مراکز درمانی و دسترسی به فضای باز و پارک، ۶ متغیری هستند که در ناحیه ۵ (متغیرهای نامعین یا تنظیمی) قرار گرفته‌اند که می‌توانند به صورت اهرم ثانویه یا شاخص ریسک ثانویه عمل نمایند.

شکل ۳. موقعیت متغیرها در محور مختصات ماتریس تأثیرات غیرمستقیم

رتبه‌بندی تأثیرگذاری و تأثیرپذیری کلی متغیرها

یکی دیگر از مراحل پژوهش نشان دادن رتبه اثرگذاری و اثرپذیری متغیرها است. جدول (۷) و شکل‌های (۴ و ۵) رتبه‌بندی کلی تأثیرات مستقیم و غیرمستقیم متغیرهای موردسنجش را در دو وضعیت تأثیرگذاری و تأثیرپذیری کلی نشان می‌دهد.

جدول ۷. رتبه‌بندی تأثیرگذاری و تأثیرپذیری متغیرها

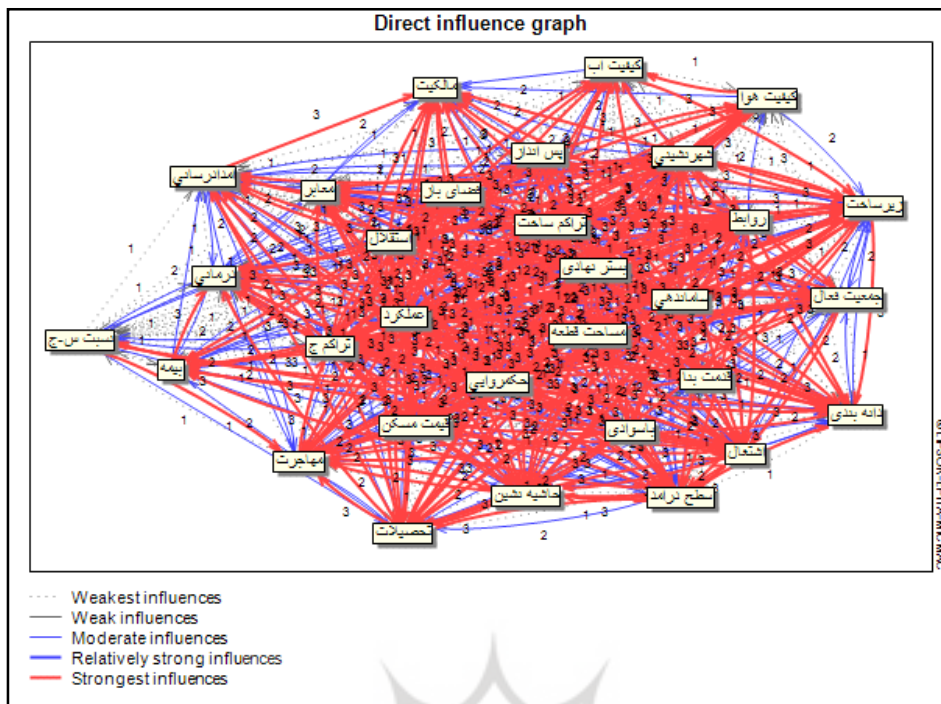
رتبه بعد	تأثیرپذیری			تأثیرگذاری			متغیر	بعد	
	رتبه نهایی	رتبه غیرمستقیم	رتبه مستقیم	رتبه نهایی	رتبه غیرمستقیم	رتبه مستقیم			
۱	۴	۴	۴	۱	۱۶	۱۷	۱۴	حاشیه نشینی	اجتماعی
	۱۶	۱۷	۱۱		۱۲	۱۱	۱۱	مهاجرت	
	۲۹	۲۹	۲۱		۱۴	۱۳	۱۳	نرخ باسوادی	
	۳۰	۳۰	۲۲		۲۳	۲۲	۲۲	نسبت سنی-جنسی	
	۲۷	۲۷	۱۹		۸	۸	۸	سطح تحصیلات	
	۲۳	۲۳	۱۶		۲۹	۲۸	۲۵	تعداد افراد تحت پوشش بیمه	
	۳	۳	۳		۴	۴	۴	تراکم جمعیت	
۲	۱۱	۱۱	۸	۴	۷	۷	۷	درصد شهرنشینی	اقتصادی
	۱۵	۱۵	۱۱		۱۱	۱۲	۱۰	نرخ اشتغال	

	۲۴	۲۴	۱۷		۱۰	۹	۱۰	جمعیت فعال	
	۲۰	۱۹	۱۳		۱۳	۱۴	۱۰	سطح درآمد	
	۵	۵	۵		۳۰	۳۰	۲۵	مالکیت ساکنان	
	۲۲	۲۲	۱۵		۱۸	۱۸	۱۷	میزان پس انداز	
	۱	۱	۱		۲۵	۲۴	۲۱	قیمت مسکن	
۳	۱۰	۹	۸	۳	۳۱	۳۱	۲۶	کیفیت کوچه و معابر	کالبدی
	۱۷	۱۶	۱۲		۱۷	۱۶	۱۵	دسترسی به مراکز درمانی	
	۱۴	۱۳	۱۳		۲۷	۲۷	۲۳	دانه‌بندی بافت	
	۱۸	۱۸	۱۳		۲۱	۲۰	۲۰	میزان دسترسی به نهادهای امداد رسانی و مراکز پلیس	
	۸	۷	۷		۲۰	۲۳	۱۸	تراکم ساختمانی	
	۶	۶	۷		۲۴	۲۵	۱۹	مساحت قطعات	
	۲۶	۲۶	۱۹		۲۶	۲۶	۲۰	قدمت بنا	
	۷	۸	۶		۹	۱۰	۹	کیفیت زیرساخت‌های حیاتی	
۵	۲۱	۲۱	۱۴	۵	۱۵	۱۵	۱۲	دسترسی به فضای باز و پارک	زیست محیطی
	۲۵	۲۵	۱۸		۲۸	۲۹	۲۴	کیفیت آب آشامیدنی	
	۲۸	۲۸	۲۰		۲۲	۲۱	۲۰	کیفیت هوا	
	۱۲	۱۲	۹		۱۹	۱۹	۱۶	ساماندهی دفع آب‌های سطحی	
۴	۱۳	۱۴	۱۰	۲	۶	۶	۶	بستر نهادی	نهادی
	۱۳	۱۴	۱۰		۵	۵	۵	روابط نهادی	
	۲	۲	۲		۲	۲	۲	عملکرد نهادها	
	۹	۱۰	۷		۱	۱	۱	حکروایی	
	۱۹	۲۰	۱۲		۳	۳	۳	استقلال نهادها	

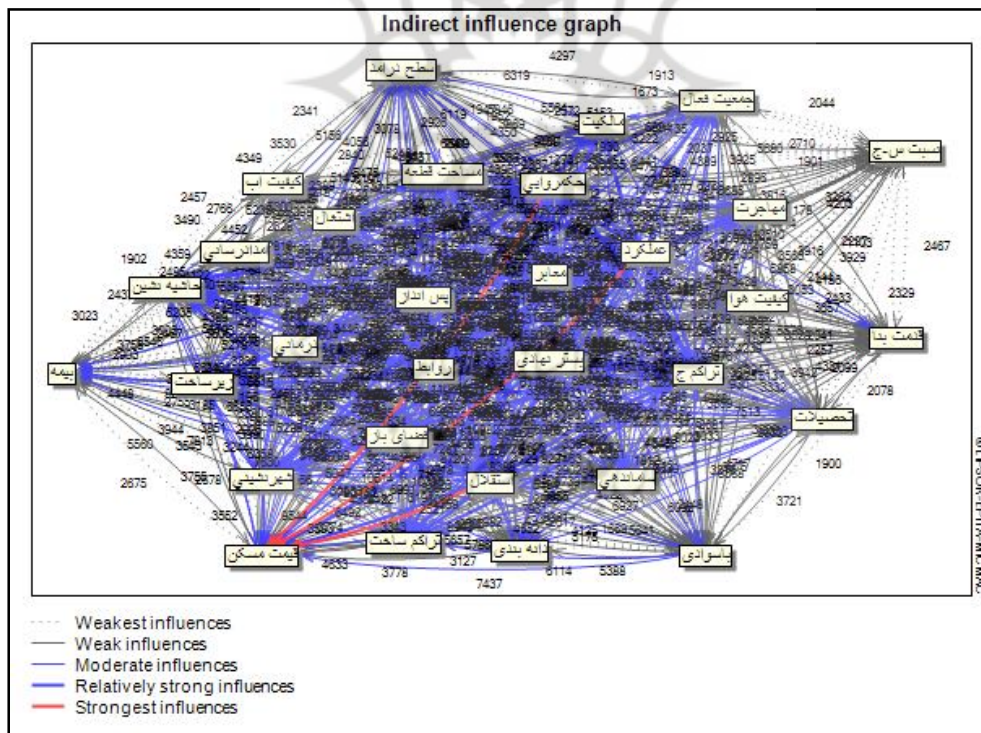
مأخذ: یافته‌های تحقیق، ۱۴۰۱

بر اساس جدول (۷) متغیرهای حکمروایی، عملکرد نهادها، استقلال نهادها، تراکم جمعیت و روابط نهادی بالاترین رتبه‌های تأثیرگذاری و متغیرهای قیمت مسکن، عملکرد نهادها، تراکم جمعیت، حاشیه‌نشینی و مالکیت ساکنان بالاترین رتبه‌های تأثیرپذیری کلی را داشته‌اند. همچنین در خصوص ابعاد پنج‌گانه تحقیق نیز رتبه‌های تأثیرگذاری به ترکیب به ابعاد اجتماعی، نهادی، کالبدی، اقتصادی و زیست‌محیطی تعلق گرفته است.

پژوهش‌های علمی در زمینه علوم انسانی

شکل ۴. وضعیت تأثیرگذاری و تأثیرپذیری مستقیم متغیرهای مورد سنجش

شکل ۵. وضعیت تأثیرگذاری و تأثیرپذیری غیرمستقیم متغیرهای مورد سنجش

انتخاب عوامل کلیدی مؤثر بر تاب‌آوری شهر تهران

از آنجایی که برای شناسایی متغیرهای کلیدی لازم است متغیرهایی تأثیرگذار و تأثیرپذیر توأمان در نظر گرفته شوند، از همین رو، در ادامه متغیرهای تحقیق در خصوص نواحی قرارگیری روی نمودار و میزان تأثیرگذاری و تأثیرپذیری آن‌ها بحث می‌گردد همان‌گونه که پیش‌تر گفته شد، عناصر شمالی خط محور مختصات، عناصری‌اند که میزان تأثیرگذاری آن‌ها بیشتر از تأثیرپذیری آن‌هاست. متغیرهایی که در ناحیه اول (ورودی یا کلیدی)، دوم (حد واسط یا دووجهی) و پنجم (خوشه‌ای با نامعین) شمال نیمساز نمودار قرار می‌گیرند، دارای درجه اهمیت زیاد و قدرت تعیین‌کنندگی می‌باشند. لذا مهم‌ترین متغیرهای تاب‌آوری شهر تهران هستند (جدول ۸).

جدول ۸ در خصوص متغیرهای دارای قدرت تعیین‌کنندگی با اثرات مستقیم نشان می‌دهد که از بین ۳۱ متغیر پژوهش تعداد ۱۴ متغیر در بالای نیمساز نمودار تأثیرگذاری و تأثیرپذیری مستقیم قرار گرفته‌اند (۲ متغیر در ناحیه اول، ۱۰ متغیر در ناحیه دوم و ۲ متغیر در ناحیه پنجم) (شکل ۲)، که از این بین ۱۳ متغیر اثرگذاری مثبت دارند (متغیرهای سطح تحصیلات و نرخ باسوادی از ناحیه اول، متغیرهای عملکرد نهادها، حکمروایی، تراکم جمعیت، استقلال نهادها، بستر نهادی، روابط نهادی، درصد شهرنشینی، نرخ اشتغال و مهاجرت از ناحیه دوم و متغیرهای سطح درآمد و جمعیت فعال از ناحیه پنجم). بالاترین رتبه‌های اثرگذاری مستقیم به متغیرهای ناحیه دوم (به‌ویژه متغیرهای استقلال نهادها، حکمروایی، روابط نهادی، بستر نهادی و تراکم جمعیت) و متغیرهای ناحیه اول (متغیرهای سطح تحصیلات و نرخ باسوادی) مربوط است.

جدول ۸. متغیرهای کلیدی و تعیین‌کننده تاب‌آوری شهر تهران با توجه به میزان تأثیرگذاری مستقیم

رتبه	خالص تأثیرگذاری (قدرت تعیین‌کنندگی)	تأثیرپذیری	تأثیرگذاری	متغیر	نوع متغیر	ناحیه
۵	۲۴	۳۶	۶۰	سطح تحصیلات	متغیرهای	نخست
۶	۱۹	۳۲	۵۱	نرخ باسوادی	تأثیرگذار	
۴	۲۶	۵۵	۸۱	بستر نهادی	متغیرهای دووجهی	دوم
۳	۲۹	۵۵	۸۴	روابط نهادی		
۸	۱۶	۷۳	۸۹	عملکرد نهادها		
۲	۳۰	۶۰	۹۰	حکمروایی		
۱	۳۵	۵۲	۸۷	استقلال نهادها		
۶	۱۹	۶۶	۸۵	تراکم جمعیت		
۷	۱۷	۵۸	۷۵	درصد شهرنشینی		
۱۰	۴	۵۴	۵۸	نرخ اشتغال		
۱۱	۱	۵۴	۵۵	مهاجرت		
۱۲	-۲	۶۱	۵۹	کیفیت زیرساخت‌های حیاتی		
۹	۷	۵۱	۵۸	سطح درآمد	متغیرهای	پنجم
۷	۱۷	۴۱	۵۸	جمعیت فعال	نامعین	

مأخذ: یافته‌های تحقیق، ۱۴۰۱

جدول (۹) متغیرهای دارای قدرت تعیین‌کنندگی با اثرات غیرمستقیم را نشان می‌دهد. از بین ۳۱ متغیر پژوهش تعداد ۱۴ متغیر در بالای نیمساز نمودار تأثیرگذاری و تأثیرپذیری غیرمستقیم قرار گرفته‌اند (۳ متغیر در ناحیه اول، ۸ متغیر در ناحیه دوم و ۳ متغیر در ناحیه پنجم) (شکل ۴) که از این بین ۱۳ متغیر دارای تأثیرگذاری مثبت هستند (متغیرهای سطح تحصیلات، نرخ باسوادی و جمعیت فعال از ناحیه اول، متغیرهای بستر نهادی، روابط نهادی، عملکرد نهادها، حکمروایی، استقلال نهادها، تراکم جمعیت و درصد شهرنشینی از ناحیه دوم و متغیرهای نرخ اشتغال، مهاجرت و سطح درآمد از ناحیه پنجم). بالاترین

رتبه‌های اثرگذاری غیرمستقیم هم به متغیرهای ناحیه اول و دوم (به‌ویژه متغیرهای استقلال نهادها و سطح تحصیلات) مربوط است.

جدول ۹. متغیرهای کلیدی و تعیین‌کننده تاب‌آوری شهر تهران با توجه به میزان تأثیرگذاری غیرمستقیم

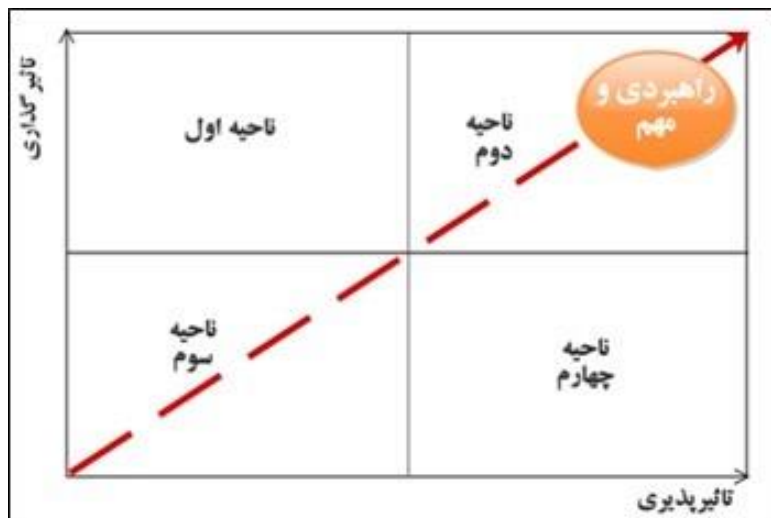
رتبه	خالص تأثیرگذاری (قدرت تعیین‌کنندگی)	تأثیرپذیری	تأثیرگذاری	متغیر	نوع متغیر	ناحیه
۲	۸۱۶۷۱	۱۰۰۱۵۲	۱۸۱۸۲۳	سطح تحصیلات	متغیرهای تأثیرگذار	نخست
۵	۶۹۸۶۶	۹۱۴۸۴	۱۶۱۳۵۰	نرخ باسوادی		
۷	۵۵۷۵۷	۱۲۰۰۵۴	۱۷۵۸۱۱	جمعیت فعال		
۶	۶۹۲۵۲	۱۵۰۹۰۷	۲۲۰۱۵۹	بستر نهادی	متغیرهای دووجهی	دوم
۴	۷۷۹۴۰	۱۵۰۹۰۷	۲۲۸۸۴۷	روابط نهادی		
۱۰	۴۳۲۵۱	۱۹۶۴۷۵	۲۳۹۷۳۶	عملکرد نهادها		
۳	۷۸۲۹۲	۱۶۳۳۴۱	۲۴۱۵۳۳	حکروایی		
۱	۹۲۴۵۴	۱۴۲۵۳۶	۲۳۴۹۹۰	استقلال نهادها		
۹	۴۳۴۶۸	۱۸۵۷۷۴	۲۲۹۲۴۲	تراکم جمعیت		
۸	۴۶۴۳۷	۱۶۰۸۰۷	۲۰۷۲۴۴	درصد شهرنشینی		
۱۴	-۳۹۳۱	۱۶۸۸۱۰	۱۶۴۸۷۹	کیفیت زیرساخت‌های حیاتی	متغیرهای نامعین	پنجم
۱۳	۱۶۰۸۸	۱۴۶۰۹۸	۱۶۲۱۸۶	نرخ اشتغال		
۱۱	۱۹۶۹۱	۱۴۴۲۰۶	۱۶۳۸۹۷	مهاجرت		
۱۲	۱۸۰۷۸	۱۴۲۶۳۲	۱۶۰۷۱۰	سطح درآمد		

مأخذ: یافته‌های تحقیق، ۱۴۰۱

در حالت کلی از میان ۳۱ متغیر بررسی‌شده این پژوهش، ۱۳ متغیر به‌عنوان متغیرهای کلیدی مؤثر بر تاب‌آوری شهر تهران انتخاب شده است. متغیرهای سطح تحصیلات، نرخ باسوادی، جمعیت فعال، بستر نهادی، روابط نهادی، عملکرد نهادها، حکروایی، استقلال نهادها، تراکم جمعیت، درصد شهرنشینی، نرخ اشتغال، مهاجرت و سطح درآمد متغیرهای کلیدی این تحقیق هستند. این متغیرها در واقع متغیرهای نیمساز بالای نمودار تأثیرات مستقیم و غیرمستقیم هستند (شکل ۲ و ۳). لازم به ذکر است که این متغیرها از مقایسه رتبه‌های تأثیرگذاری مستقیم و غیرمستقیم به دست آمده‌اند.

شناسایی متغیرهای راهبردی

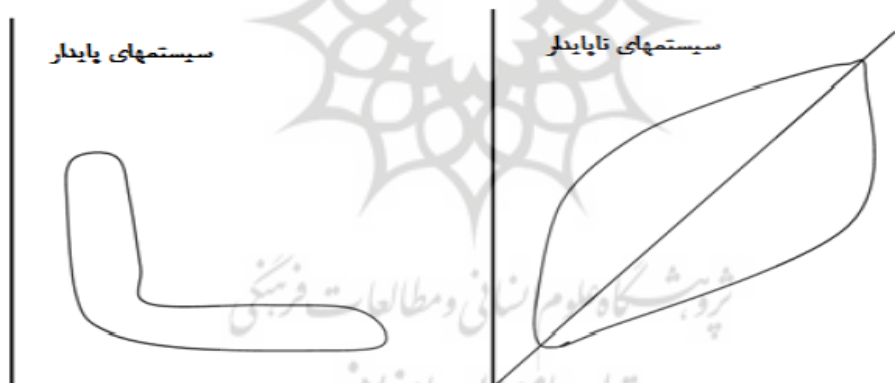
متغیرهای راهبردی، متغیرهایی هستند که هم قابل دست‌کاری و کنترل باشند و هم بر پویایی و تغییر سیستم تأثیرگذار باشند. لازم به ذکر است که هر چه از انتهای ناحیه چهارم به سمت انتهای ناحیه دوم نمودار نزدیک‌تر می‌شویم، بر میزان اهمیت و راهبردی بودن متغیرها افزوده می‌شود (شکل ۲)، با توجه به توضیحات داده شده و با توجه به شکل (۳) مشخص می‌شود که فقط متغیرهای عملکرد نهادها، تراکم جمعیت و درصد شهرنشینی در این تحقیق، نقش متغیرها راهبردی را بازی می‌کنند.

شکل ۶. موقعیت شاخص‌های راهبردی (سلمانی و همکاران، ۱۳۹۵: ۱۸)

پایداری و ناپایداری سیستم

نحوه پراکنش شاخص‌ها در محور تأثیرگذاری - تأثیرپذیری بیانگر میزان پایداری یا ناپایداری سیستم است. چنانچه توزیع آن‌ها به صورت شکل L باشد، سیستم پایدار است و این حالت نشانگر ثبات در شاخص‌های تأثیرگذاری و تداوم تأثیر آن‌ها بر سایر شاخص‌ها است. چنانچه شاخص‌ها از سمت محور مختصات به سوی انتهای نمودار و در حوالی آن پخش شده باشند، سیستم ناپایدار است و کمبود متغیرهای تأثیرگذار، سیستم را تهدید می‌کند (شکل ۷).

شکل ۷. نمای شماتیک سیستم‌های پایدار و ناپایدار (سلمانی و همکاران، ۱۳۹۵: ۱۹)

در سیستم‌های پایدار برخی عوامل دارای تأثیرگذاری بالا و برخی دارای تأثیرپذیری بالا هستند. در این سیستم‌ها عوامل کلیدی، مستقل و نتیجه سه دسته قابل مشاهده هستند. اما در سیستم‌های ناپایدار وضعیت پیچیده‌تر از سیستم‌های پایدار است. در این سیستم‌ها، عوامل حول محور قطری پراکنده‌اند و در بیشتر موارد حالت بینابینی از تأثیرگذاری و تأثیرپذیری را نشان می‌دهند، این نوع حالت، ارزیابی و شناسایی عوامل کلیدی را دشوار می‌سازد (سلمانی و همکاران، ۱۳۹۵: ۱۹؛ پاشازاده و یزدانی، ۱۳۹۹: ۱۲۶). آنچه از نحوه پراکنش شاخص‌ها در محورهای تأثیرگذار - تأثیرپذیری مستقیم و غیرمستقیم پیداست، ناپایداری سیستم می‌باشد (شکل‌های ۱ و ۲).

نتیجه‌گیری

در این مطالعه، متغیرها و شاخص‌های استخراج‌شده بر اساس مرور مبانی نظری با بهره‌گیری از روش تحلیل تأثیرات متقابل با هدف شناسایی عوامل تأثیرگذار، تأثیرپذیر، کلیدی و راهبردی در محیط نرم‌افزار میک مک بررسی و تحلیل شده‌اند. بدین منظور ابتدا ماتریس تأثیرات مستقیم بر اساس میانگین‌های حاصل از پرسشنامه‌ها تشکیل شد. تحلیل اولیه داده‌های این ماتریس و تأثیرات متقاطع نشان‌دهنده آن است که با توجه به ابعاد ماتریس، از مجموع ۹۶۱ عدد در ماتریس، ۷۷۵ رابطه قابل ارزیابی در این ماتریس است. بر مبنای نتایج تحلیلی این ماتریس، تأثیرگذاری ابعاد اجتماعی، کالبدی و نهادی بیشتر از تأثیرپذیری آن‌ها است و در سیستم تأثیر زیادی می‌گذارند اما ابعاد اقتصادی و زیست‌محیطی وضعیتی متفاوت از ابعاد دیگر دارد، بدین معنا که تأثیرگذاری ابعاد اقتصادی و زیست‌محیطی بسیار کمتر از تأثیرپذیری آن‌ها می‌باشد. در بین ابعاد یادشده تفاوت عددی تأثیرگذاری و تأثیرپذیری ابعاد کالبدی و نهادی قابل توجه‌تر می‌باشد. از سویی در بین متغیرهای موردسنجش تأثیرگذاری متغیرهای استقلال نهادها، حکمروایی، روابط نهادی، بستر نهادی، سطح تحصیلات، نرخ باسوادی، تراکم جمعیت، نسبت سنی-جنسی، درصد شهرنشینی، جمعیت فعال، عملکرد نهادها، سطح درآمد، نرخ اشتغال، کیفیت هوا، دسترسی به فضای باز و پارک و مهاجرت بیش از تأثیرپذیری آن‌ها است و این حاکی از آن است که شاخص‌های یادشده تأثیر بسیاری در سیستم بر جای می‌گذارند. درواقع، این متغیرها بیشترین تأثیرگذاری و کمترین تأثیرپذیری را در تاب‌آوری کلان‌شهر تهران دارند.

ماتریس تأثیرات متقابل غیرمستقیم نیز حاکی از اختلاف قابل توجه پنج بعد اجتماعی، اقتصادی، کالبدی، محیطی و نهادی در میزان تأثیرگذاری و تأثیرپذیری است. نتایج بیانگر میزان تأثیرگذاری بالای ابعاد اجتماعی و نهادی و همچنین تأثیرپذیری ابعاد اقتصادی، کالبدی و محیطی بر سیستم می‌باشد. به بیان دیگر، دو بعد اجتماعی و نهادی تأثیرگذارترین ابعاد و سه بعد اقتصادی، کالبدی و محیطی تأثیرپذیرترین ابعاد در تاب‌آوری شهر تهران هستند. در این بین متغیرهای استقلال نهادها، سطح تحصیلات، حکمروایی، روابط نهادی، نرخ باسوادی، بستر نهادی، جمعیت فعال، نسبت سنی-جنسی، درصد شهرنشینی، تراکم جمعیت، عملکرد نهادها، مهاجرت، سطح درآمد، نرخ اشتغال، دسترسی به فضای باز و پارک و کیفیت هوا تأثیرگذارترین متغیرها و متغیرهای مالکیت ساکنان، کیفیت کوچه و معابر، قیمت مسکن، مساحت قطعات، تراکم ساختمانی، دانه‌بندی بافت، تعداد افراد تحت پوشش بیمه، حاشیه نشینی، کیفیت آب آشامیدنی، ساماندهی دفع آب‌های سطحی، میزان دسترسی به نهادهای امدادسانی و مراکز پلیس، قدمت بنا، دسترسی به مراکز درمانی، میزان پس انداز و کیفیت زیرساخت-های حیاتی تأثیرپذیرترین متغیرها در سیستم می‌باشند.

نتایج متغیرهای دارای قدرت تعیین‌کنندگی با اثرات مستقیم نشان می‌دهد که از بین ۳۱ متغیر پژوهش تعداد ۱۴ متغیر در بالای نیمساز نمودار تأثیرگذاری و تأثیرپذیری مستقیم قرار گرفته‌اند، که از این بین ۱۳ متغیر متغیرهای سطح تحصیلات، نرخ باسوادی، عملکرد نهادها، حکمروایی، تراکم جمعیت، استقلال نهادها، روابط نهادی، بستر نهادی، نرخ اشتغال، درصد شهرنشینی، نرخ اشتغال، مهاجرت، سطح درآمد و جمعیت فعال مثبت دارند. بالاترین رتبه‌های اثرگذاری مستقیم به متغیرهای حکمروایی و عملکرد نهادها مربوط است. همچنین نتایج متغیرهای دارای قدرت تعیین‌کنندگی با اثرات غیرمستقیم نشان داد که از بین ۳۱ متغیر پژوهش تعداد ۱۴ متغیر در بالای نیمساز نمودار تأثیرگذاری و تأثیرپذیری غیرمستقیم قرار گرفته‌اند که از این بین ۱۳ متغیر سطح تحصیلات، نرخ باسوادی، جمعیت فعال، بستر نهادی، روابط نهادی، عملکرد نهادها، حکمروایی، استقلال نهادها، تراکم جمعیت، درصد شهرنشینی، نرخ اشتغال، مهاجرت و سطح درآمد دارای تأثیرگذاری مثبت هستند. بالاترین رتبه‌های اثرگذاری غیرمستقیم هم به متغیرهای استقلال نهادها و سطح تحصیلات مربوط است. در حالت کلی از میان ۳۱ متغیر بررسی‌شده این پژوهش، ۱۳ متغیر به‌عنوان متغیرهای کلیدی مؤثر بر تاب‌آوری شهر تهران انتخاب شده است. متغیرهای سطح تحصیلات، نرخ باسوادی، جمعیت فعال، بستر نهادی، روابط نهادی، عملکرد نهادها، حکمروایی، استقلال نهادها، تراکم جمعیت، درصد شهرنشینی، نرخ اشتغال، مهاجرت و سطح درآمد متغیرهای کلیدی این تحقیق هستند.

همچنین فقط متغیرهای عملکرد نهادها، تراکم جمعیت و درصد شهرنشینی در این تحقیق، نقش متغیرهای راهبردی را به دست آوردند و نحوه پراکنش متغیرها در محورهای تأثیرگذاری - تأثیرپذیری مستقیم و غیرمستقیم، نشان از ناپایداری سیستم دارد. درنهایت، می‌توان نتیجه‌گیری کرد که هرگونه برنامه‌ریزی برای تاب‌آوری شهر تهران باید به نقش کلیدی و اساسی این متغیرها و عوامل توجه نمود. این متغیرها در افزایش تاب‌آوری شهر تهران دارای قدرت نفوذ بالا و وابستگی پایینی هستند و اولویت اول در تاب‌آور نمودن شهر تهران به حساب می‌آیند.

منابع

- ابدالی، یعقوب؛ حاتمی‌نژاد، حسین؛ زنگنه شهرکی، سعید؛ پوراحمد، احمد و سلمانی، محمد. (۱۴۰۱). تحلیل شاخص‌های تاب‌آوری شهری در برابر مخاطره سیل با رویکرد آینده‌پژوهی (مورد مطالعه: شهر خرم‌آباد). فصلنامه آینده‌پژوهی ایران، ۷(۱): ۲۶-۱.
- اسدافروز، آیدا؛ متدین، حشمت اله؛ مثنوی، محمدرضا و منصور، سیدامیر. (۱۳۹۹). تاب‌آوری محیطی در برابر مخاطرات سیلاب فروردین ۱۳۹۸ در شهر شیراز با رویکرد منظر، تئوری سیستم‌ها و مدل DPSIR. فصلنامه مخاطرات محیطی، ۷(۱): ۷۵-۵۵.
- بهرامی، فرشاد؛ آل‌هاشمی، آیدا و متدین، حشمت اله. (۱۳۹۸). رودخانه‌های شهری و تفکر تاب‌آوری در برابر آشوب سیل، برنامه‌ریزی تاب‌آور رودخانه کن. فصلنامه منظر، ۱۱(۴۷): ۷۳-۶۰.
- پاشازاده، اصغر و یزدانی، محمدحسن (۱۳۹۹). شناسایی پیشران‌های کلیدی در تاب‌آوری شهر اردبیل. فصلنامه جغرافیا (برنامه‌ریزی منطقه‌ای)، دوره ۱۰، ۲(۲): ۱۱۱-۱۲۹.
- زالی، نادر و منصور بی‌رجندی، سارا (۱۳۹۴). تحلیل عوامل کلیدی مؤثر بر توسعه حمل‌ونقل پایدار در افق ۱۴۰۴ کلان‌شهر تهران (روش تحلیل ساختاری). فصلنامه برنامه‌ریزی آمایش فضا، دوره ۱۹، ۲(۲): ۳۱-۱.
- زیاری، کرامت اله؛ ابراهیمی پور، مرضیه؛ پورجعفر، محمدرضا و صالحی، اسماعیل. (۱۳۹۹). تبیین راهبردهای افزایش تاب‌آوری کالبدی در برابر سیلاب مطالعه موردی: رودخانه چشمه کیله شهر تنکابن. فصلنامه شهر پایدار، ۳(۱): ۱۰۵-۸۹.
- سلمانی، محمد؛ کاظمی ثانی عطاالله، نسرین؛ بدری، سید علی و مطوف، شریف (۱۳۹۵). شناسایی و تحلیل تأثیر متغیرها و شاخص‌های تاب‌آوری: شواهدی از شمال و شمال شرقی تهران. فصلنامه تحلیل فضایی مخاطرات محیطی، دوره ۳، ۲(۲): ۲۲-۱.
- مرکز آمار ایران. (۱۳۹۰). منتخب یافته‌های سرشماری جمعیت کشور و نفوس مسکن سال ۱۳۹۰.
- AGENDA, T. I. (2002). Department of Economic and Social Affairs.
- Ainuddin, S., & Routray, J. K. (2012). Community resilience framework for an earthquake prone area in Baluchistan. *International Journal of Disaster Risk Reduction*, 2, 25-36.
- Allan, P., & Bryant, M. (2010, March). The critical role of open space in earthquake recovery: a case study. In *EN: Proceedings of the 2010 NZSEE Conference (2010, Nueva Zelandia)* (pp. 1-10).
- Aqbelaghi, A. S., Ghorbani, M., Farhadi, E., & Shafiee, H. (2018). Environmental approach in modelling of urban growth: Tehran City, Iran. *Asian Journal of Water, Environment and Pollution*, 15(2), 47-56.
- Available online: <https://www.laprensalatina.com/natural-disasters-caused-global-losses-of-72-billion-in-first-half-of-2022/> (accessed on 1 January 2020).
- Bexell, M., & Jönsson, K. (2017, January). Responsibility and the United Nations' sustainable development goals. In *Forum for development studies* (Vol. 44, No. 1, pp. 13-29). Routledge.
- Bibri, S. E., Krogstie, J., & Kärrholm, M. (2020). Compact city planning and development: Emerging practices and strategies for achieving the goals of sustainability. *Developments in the built environment*, 4, 100021.
- Blaauw, S. A., & Maina, J. W. (2021). Life Cycle Inventory for Pavements-A Case Study of South Africa. *Transportation Engineering*, 3, 100049.
- Blaauw, S. A., Maina, J. W., & Grobler, L. J. (2021). Social life cycle inventory for pavements—a case study of South Africa. *Transportation Engineering*, 4, 100060.

- Blaauw, S. A., Maina, J. W., Mturi, G. A., & Visser, A. T. (2022). Flexible pavement performance and life cycle assessment incorporating climate change impacts. *Transportation Research Part D: Transport and Environment*, 104, 103203.
- Buckle, P., Mars, G., & Smale, S. (2000). New approaches to assessing vulnerability and resilience. *Australian Journal of Emergency Management, The*, 15(2), 8-14.
- Carter, J. G., Cavan, G., Connelly, A., Guy, S., Handley, J., & Kazmierczak, A. (2015). Climate change and the city: Building capacity for urban adaptation. *Progress in planning*, 95, 1-66.
- Cimellaro, G. P., Renschler, C., Reinhorn, A. M., & Arendt, L. (2016). PEOPLES: A Framework for Evaluating Resilience. *Journal of Structural Engineering*, 142(10).
- Francis, R., & Bekera, B. (2014). A metric and frameworks for resilience analysis of engineered and infrastructure systems. *Reliability engineering & system safety*, 121, 90-103.
- Holling, C. S., & Gunderson, L. H. (2002). Resilience and adaptive cycles. In: *Panarchy: Understanding Transformations in Human and Natural Systems*, 25-62.
- IFRC, International Federation of Red Cross and Red Crescent Societies, (2016). <http://www.ifrc.org/>, Accessed date: 20 September 2004.
- Jabareen, Y. (2013). Planning the resilient city: Concepts and strategies for coping with climate change and environmental risk. *Cities*, 31, 220-229.
- Jain, N., Burman, E., Stamp, S., Shrubsole, C., Bunn, R., Oberman, T., ... & Davies, M. (2021). Building performance evaluation of a new hospital building in the UK: Balancing indoor environmental quality and energy performance. *Atmosphere*, 12(1), 115.
- Kapucu, N., Martín, Y., & Williamson, Z. (2021). Urban resilience for building a sustainable and safe environment. *Urban Governance*, 1(1), 10-16.
- Liao, K. H. (2012). A theory on urban resilience to floods—a basis for alternative planning practices. *Ecology and society*, 17(4).
- Matyas, D., & Pelling, M. (2015). Positioning resilience for 2015: the role of resistance, incremental adjustment and transformation in disaster risk management policy. *Disasters*, 39(s1), s1-s18.
- Mayunga, J. S. (2007). Understanding and applying the concept of community disaster resilience: a capital-based approach. *Summer academy for social vulnerability and resilience building*, 1(1), 1-16.
- Meerow, S., & Newell, J. P. (2019). Urban resilience for whom, what, when, where, and why?. *Urban Geography*, 40(3), 309-329.
- Mitchell, T., & Harris, K. (2012). Resilience: A risk management approach. *ODI background note*, 1-7.
- Motesharrei, S., Rivas, J., & Kalnay, E. (2014). Human and nature dynamics (HANDY): Modeling inequality and use of resources in the collapse or sustainability of societies. *Ecological Economics*, 101, 90-102.
- Pede, E. (2020). *Planning for Resilience: New Paths for Managing Uncertainty*. Berlin, Germany: Springer.
- Prieto Velandia, J. A. (2022). Risk-based resource allocation for management and pandemic response: The COVID-19 Case in Bogotá, Colombia.
- Rockefeller Foundation. (2019). 100 Resilient Cities Initiative. Available online: <http://www.100resilientcities.org> (accessed on 25 February 2019).
- Rodríguez, M. I., Cuevas, M. M., Huertas, F., Martínez, G., & Moreno, B. (2015). Indicators to evaluate water sensitive urban design in urban planning. *WIT Transactions on The Built Environment*, 168, 371-382.
- Ruan, J., Chen, Y., & Yang, Z. (2021). Assessment of temporal and spatial progress of urban resilience in Guangzhou under rainstorm scenarios. *International Journal of Disaster Risk Reduction*, 66, 102578.
- Saemian, S. (2013). Adaptation strategies to impacts of climate change and variability on tehran water supply in 2021: an application of a decision support system (DSS) to compare adaptation strategies.
- Safdari Molan, A., Farhadi, E., Saganeiti, L., & Murgante, B. (2021). Border Tourism Development Strategies in Kaleybar Compared to Regional Rivals. *Sustainability*, 13(20), 11400.
- Seifoddini, F., & Mansourian, H. (2014). Spatial-temporal pattern of urban growth in Tehran Megapole. *Journal of Geography and Geology*, 6(1), 70.

- Serre, D., & Heinzllef, C. (2018). Assessing and mapping urban resilience to floods with respect to cascading effects through critical infrastructure networks. *International Journal of Disaster Risk Reduction*, 30, 235-243.
- Skulmoski, G. J., Hartman, F. T., & Krahn, J. (2007). The Delphi method for graduate research. *Journal of Information Technology Education: Research*, 6(1), 1-21.
- Sun, R., Shi, S., Rehemani, Y., & Li, S. (2022). Measurement of urban flood resilience using a quantitative model based on the correlation of vulnerability and resilience. *International Journal of Disaster Risk Reduction*, 82, 103344.
- Swiss, R. E. (2014). Mind the risk: A global ranking of cities under threat from natural disasters. http://media.swissre.com/documents/Swiss_Re_Mind_the_risk.pdf.
- Tan, X., Wu, Q., & Shao, H. (2018). Global commitments and China's endeavors to promote health and achieve sustainable development goals. *Journal of Health, Population and Nutrition*, 37(1), 1-4.
- Tobin, G. A. (1999). Sustainability and community resilience: the holy grail of hazards planning. *Global Environmental Change Part B: Environmental Hazards*, 1(1), 13-25.
- UN/ISDR. (2004). Living with Risk—A Global Review of Disaster Reduction Initiatives, Inter-Agency Secretariat of the International Strategy for Disaster Reduction. Available online: http://www.unisdr.org/eng/about_isdr/bd-lwr-2004-eng.htm (accessed on 1 January 2020).
- UNDP (United Nations Development Programme). (2006). Disaster Risk Management Profile Tehran, Iran, <https://www.alnap.org/system/files/content/resource/files/main/cp-tehran-july2006.pdf>.
- UNFPA (United Nations Population Fund). (2014). Internal Migration and Urbanization in I. R. Iran. [http://iran.unfpa.org/Four-Reports-English/Internal Migration and Urbanization in I.R. Iran.pdf](http://iran.unfpa.org/Four-Reports-English/Internal%20Migration%20and%20Urbanization%20in%20I.R.%20Iran.pdf).
- UNISDR, C. (2015). The human cost of natural disasters: A global perspective.
- UNSD (United Nations Statistics Division). (2017). World Statistics Pocketbook, <http://data.un.org/CountryProfile.aspx?crName=United%20Republic%20of%20Tanzania>.
- Wardekker, A., Wilk, B., Brown, V., Uittenbroek, C., Mees, H., Driessen, P., ... & Runhaar, H. (2020). A diagnostic tool for supporting policymaking on urban resilience. *Cities*, 101, 102691.
- Wardekker, J. A., de Jong, A., Knoop, J. M., & van der Sluijs, J. P. (2010). Operationalising a resilience approach to adapting an urban delta to uncertain climate changes. *Technological Forecasting and Social Change*, 77(6), 987-998.
- Wu, Y., Yu, G., & Shao, Q. (2022). Resilience benefit assessment for multi-scale urban flood control programs. *Journal of Hydrology*, 613, 128349.
- Yodmani, S. (2001). *Disaster risk management and vulnerability reduction: Protecting the poor*. New York: The Center.
- Zeng, X., Yu, Y., Yang, S., Lv, Y., & Sarker, M. N. I. (2022). Urban resilience for urban sustainability: Concepts, dimensions, and perspectives. *Sustainability*, 14(5), 2481.
- Zhao, J., Liu, H., & Dong, R. (2008). Sustainable urban development: Policy framework for sustainable consumption and production. *The International Journal of Sustainable Development & World Ecology*, 15(4), 318-325.